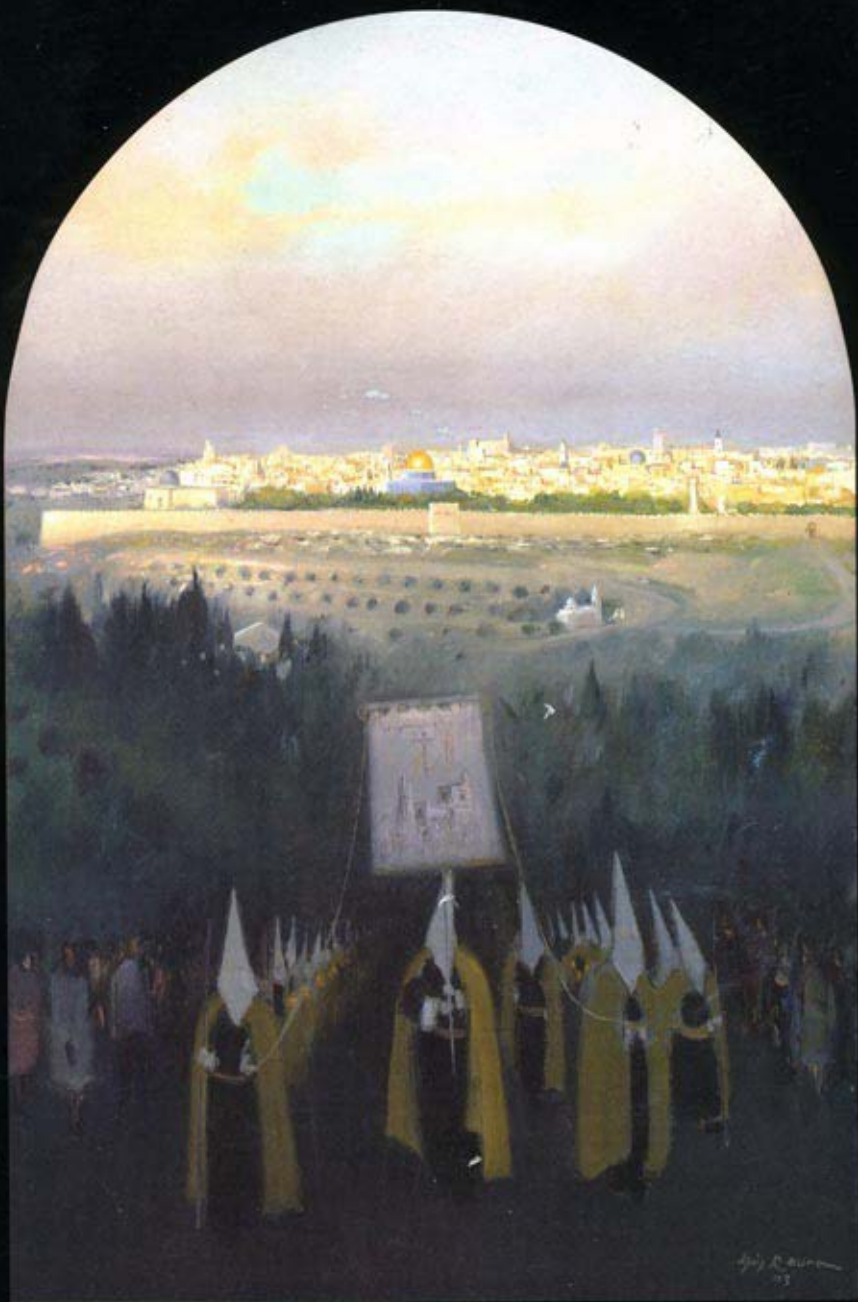

SETMANA SANTA

Jerusalemgirona

Girona 2003

JUNTA DE CONFRARIES

- GIRONA -

Programa Oficial
Setmana Santa 2003

LA JUNTA DE CONFRARIES DE
SETMANA SANTA DE GIRONA,
agraeix a l'Ajuntament, Diputació de Girona a la Generalitat de Catalunya,
així com a les altres entitats i particulars
que ens han afavorit amb el seu ajut
i la seva col·laboració per tal de poder
atendre les despeses que comporta
la celebració de tots els actes
que es realitzen durant
la Setmana Santa, i que culminen amb la
Processó del Sant Enterrament del
Divendres Sant.

Edita:

JUNTA DE CONFRARIES

www.juntaconfrariesgirona.org

Portada:

Lluís Roura

Disseny i Impressió:

IMPREMTA PAGÈS

Tel. 972 42 01 07 - ANGLÈS (Girona)

Dipòsit Legal:

GI-175-98

Apartat de Correus, 877 - 17080 GIRONA

EL PROGRAMA D'ENGUANY

- La Junta	6
- Pòrtic	7
- Salutació	9
- Presentació	11
- Programa d'actes	12-13
- Pregó 2003, per Jordi Bosch i Molinet	15
- Itinerari de la Processó del St. Enterrament	16-17
- Ordre de la Processó del St. Enterrament	19
- Representació de Setmana Santa	20-21
- El cartell 2003: Lluís Roura	22
- Exposanta	23
- Celebracions	24
- Records de la Setmana Santa	26
- Concert de Setmana Santa	27

LA PASSADA SETMANA SANTA

- Pregó 2002	31-39
- Recull fotogràfic	40-41
- Quelcom més que un audiovisual	42-43
- Girona processons i flors	45-49

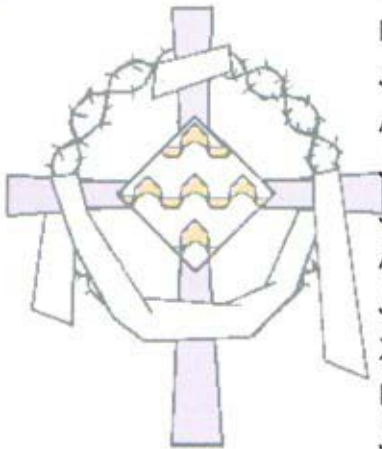
COL·LABORACIONS

- La més gran història d'amor	53-55
- Per què varen processar Jesús?	53-58
- Unes catríques o «picasoles» de Setmana Santa	59-61
- Protocol Municipal de Setmana Santa	63-65
- Hem convertit la religió en un reclam turístic?	67-68
- He conegut un àngel	69-70
- Les processons d'abans i la d'ara	71-73
- Reproducció dels nostres cartells	76-77
- Setmana Santa i Turisme	75
- Passió per la Setmana Santa	79
- Recordant la Mase	80-81
- Agraïments	82

LA JUNTA DE CONFRARIES

President:	Joaquim Velayos i Solé	CONFRARIA SANT HONORAT
Consiliari:	Mn. Alfons Riera i Gubau	CONSILIARI
Vicepresidents:	Josep M. Nogué i Regàs	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
	Miquel Izquierdo i Rodríguez	CONFRARIA SANTA FAÇ
Tresorer:	Antoni Moreno i Pérez	CONFRARIA PURÍSSIMA SANG
Secretari:	Josep Arxer Canal	CONFRARIA SILENCI
Vocals:	Ramon Muntada i Artilés	CONFRARIA PURÍSSIMA SANG
	Josep M. Costa i Bofill	CONFRARIA PASSIÓ I MORT
	Francesc Oliveras i Carreras	CONFRARIA PASSIÓ I MORT
	Josep Palomé i Roca	CONFRARIA MARE DE DÉU DELS DOLORS
	Eugení Cabré i Ribas	CONFRARIA SILENCI
	Josep Pla i Oliveras	CONFRARIA SANT HONORAT
	Albert Clotas i Figueras	CONFRARIA SANT ISIDRE
	Joan Pujol i Planas	CONFRARIA SANT ISIDRE
	Joan Pere Fàbrega i Mestras	CONFRARIA PASSIÓ
	Antoni R. Martín i Fàbrega	CONFRARIA PASSIÓ
	Joaquim Alegret i Taulé	CONFRARIA SANT SEPULCRE
	Xavier Ribera i Borrell	CONFRARIA SANT SEPULCRE
	Francesc X. Alberch i Comas	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
	Joaquim Moret i Sau	CONFRARIA DAVALLAMENT
	Jordi Viltró i Romo	CONFRARIA DAVALLAMENT
	Agustí Amaya Gurt	CONFRARIA SANTA FAÇ

PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

La Setmana Santa és la gran setmana de l'any litúrgic de l'Església. Les celebracions cristianes de l'any convergeixen i troben el seu sentit més ple en el que commemorem en el Tridu Sacre en el que culmina la Setmana Santa: la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist.

El fervor religiós dels fidels cristians que participen a les celebracions litúrgiques de la passió, mort i resurrecció de Jesús no podien quedar recloses a l'interior dels temples. Els nostres avantpassats ho exterioritzaren en diverses manifestacions culturals i religioses de profunda significació i sentiment religiós, en formes diferents, segons el tarannà de cada poble, que avui són encara ben vives – la nostra processó del Sant Enterrament, el Divendres Sant, n'és un testimoni ben eloqüent i digne.

Tots hem de vetllar per mantenir-la en el seu sentit original, en dignitat i en l'esplendor que li és propi. Les confraries són les primeres en assumir-ne la responsabilitat i durant l'any s'apliquen i esforcen a viure coherentment la fe que professen públicament en la processó. Tots els que hi participen i els que contempen la desfilada dels passos que recorden els moments culminants de la passió i mort de nostre Senyor Jesucrist cal que mantinguin un silenci respectuós i als creients ens ha de motivar a participar més devotament en les celebracions litúrgiques d'aquests dies sagrats i ha de fer més viva en nosaltres l'esperança i la joia de la Resurrecció.

Col·legi
d'Enginyers Tècnics Industrials
de Girona

Enginyers Industrials
de Catalunya

Associació/Col·legi

Salutació

Escric aquesta salutació per al programa de Setmana Santa d'enguany, un dissabte plujós de finals d'hivern. Aquesta pluja intermitent, que cau bé, fa brillar els llambordins i els còdols del carrer i ens anuncia una bona primavera. Em ve al cap el camí sinuós de les Creus, un diumenge assolellat de Quaresma, quan amb la família hi anava a passejar i a fer el viacrucis.

El verd dels camps amb flors grogues i violetes als marges, les oliveres platejades, els ametllers i algun cirerer florits, són el marc del recorregut de les petites capelles amb les escenes de les estacions de la Passió, pintades damunt d'unes rajoles protegides per una reixa. Al final i damunt d'un petit turó, arribem a l'ermita on hi recordo la imatge del Crist a la Creu.

Aquest paratge, que comença després del portal de Sant Cristòfol per sota la torre Gironella i continua cap a la vall de Sant Daniel prenent la direcció dels Polvorins, és un indret tranquil des d'on es pot gaudir i contemplar el medi natural que tenim tan proper i que entre tots cuidem amb estimació.

Avui encara hi trobem, i molt especialment per Setmana Santa, les capelles adornades amb petits rams de flors bosquetanes que alguns fidels hi dipositen. La ciutat, per Setmana Santa, està preparada per donar la benvinguda a totes les persones que aprofiten uns dies de vacances per descobrir o per tornar a Girona i visitar els seus monuments, els museus, les exposicions, per passejar pel Barri Vell i gaudir d'una bona restauració, d'un comerç excel·lent i assistir als actes més característics d'aquestes diades, com és la Processó del Sant Enterrament encapçalada pel maniple dels Manaies.

ANNA PAGANS i GRUARTMONER

Alcaldeessa de Girona

Amb el suport de

Caixa de Girona

www.caixagirona.es

CONSENS

Són diverses les causes que podem atribuir a l'arrelament i a la transmissió d'una tradició en un indret determinat i en una societat determinada.

La nova revaloració de les processons de Setmana Santa des del punt de vista de tradició ciutadana, i en concret la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant a Girona la podríem atribuir al consens tàcit de tots els actors que hi intervenen.

Consens dels visitants que omplen els carrers de Girona el Divendres Sant, consens dels centenars de confreres que participen activament en la processó, consens de les confraries en l'organització de la processó i, consens de les institucions públiques i privades que hi donen suport i col·laboració.

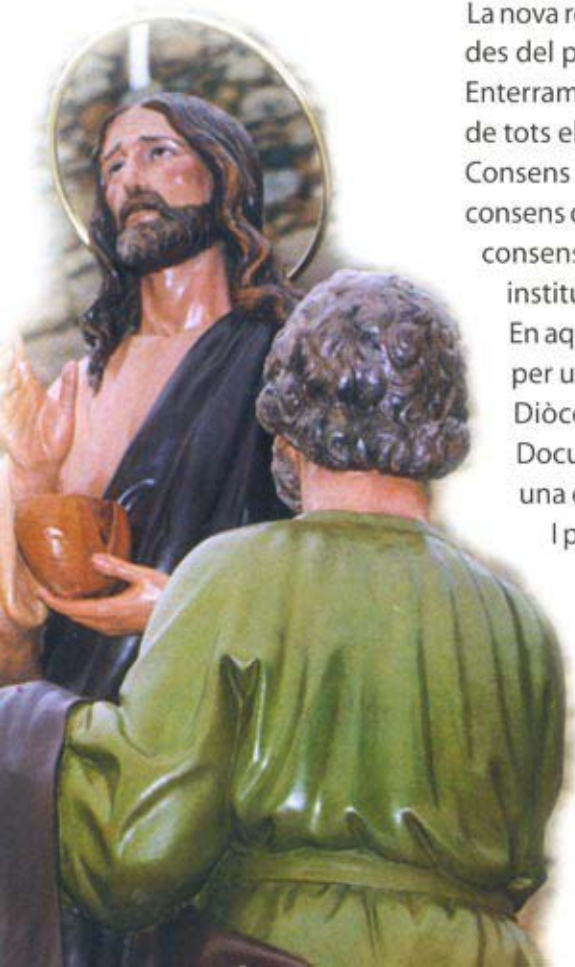
En aquest ambient s'han aprovat els nous estatuts de la Junta de Confraries, per unanimitat de totes les confraries de Girona i ratificats pel Bisbe de la Diòcesi. Així mateix, s'ha creat i posat en marxa el Centre d'Estudis i Documentació de Setmana Santa, que pretén ser un punt de referència i una eina per a la difusió de tots els aspectes culturals que s'hi relacionen.

I per últim, en la perspectiva del 2005, es realitzarà a Girona el II Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya.

Sens dubte estem en el camí correcte, per continuar només cal que persones i institucions considerem que els valors de la Setmana Santa són els veritables protagonistes i que cal mantenir-los i saber transmetre'ls.

JOAQUIM VELAYOS SOLÉ

President de la Junta de Confraries

PROGRAMA D'ACTES

VIACRUCIS A LES CREUS

Lloc: Al Camí de les Creus

Dies: Diumenges: 9, 16, 23 i 30 de març i 6 d'abril a la catedral.

A 2/4 de 5 de la tarda: Sortida a peu de la Plaça dels Apòstols.

A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida amb el Carrilet des del Pont de Pedra fins a la primera capelleta.

EXPOSICIÓ EXPOSANTA 2003

Dies 8, 9, 10 i 11 d'abril: De 5 de la tarda fins a 2/4 de 8 del vespre.

Dies 12, 13, 14, 15, 16 i 17 d'abril: D'11 a 2 migdia i de 5 a 9 del vespre.

PREGÓ 2003 - FONTANA D'OR

A càrrec de Jordi Bosch i Molinet, periodista i Secretari General de TVE.

Dilluns Sant 14 d'abril, a les 8 del vespre.

REPRESENTACIÓ

DIMARTS SANT, a les 8 de la tarda a la Sala La Planeta, el Grup PROSCENIUM presenta «El procés a Jesús», narració dramatitzada sobre l'obra «La llum de la veritat» (Antiga Passió de Girona) de Narcís Jordi Aragó i Josep Maria Capella.

DIJOUS SANT

Al cinema Truffaut a les 20,30h: Projectió de la pel·lícula «EL EVANGELIO SEGUN SAN MATEO» de Pier Paolo Passolini.

PROCESSÓ DEL DIVENDRES SANT

Hora: A les 10 del vespre. Recorregut Pl. de la Catedral, Portal de Sobreportes, Pujada St. Feliu, c/ Ballsteries, Argenteria, Rambla, Pl. Catalunya, Av. St. Francesc, Fontanilles, carrer Nou, Sta. Clara, Pl. Independència, Ps. Canalejas, Pont de San Feliu, Calderers, Pujada Sant Feliu, Portal de Sobreportes i Pl. de la Catedral.

ACTES en que participa la Junta de Confraries

CELEBRACIONS A LA CATEDRAL

DIUMENGE DE RAMS

A les 11 h: Benedicció de Palmes i Rams a la plaça dels Apòstols de la Catedral.

Concelebració de l'Eucaristia.

DIMARTS SANT

A les 5 de la tarda: Missa Crismal.

DIJOUS SANT

A les 7 de la tarda: Missa vespertina del Sopar del Senyor.

DIVENDRES SANT

A les 11h: Litúrgia de les hores.

A les 5 de la tarda: Celebració de la Passió del Senyor.

DISSABTE SANT

A les 11 de la nit: Vetlla Pasqual.

DIUMENGE DE RESURRECCIÓ

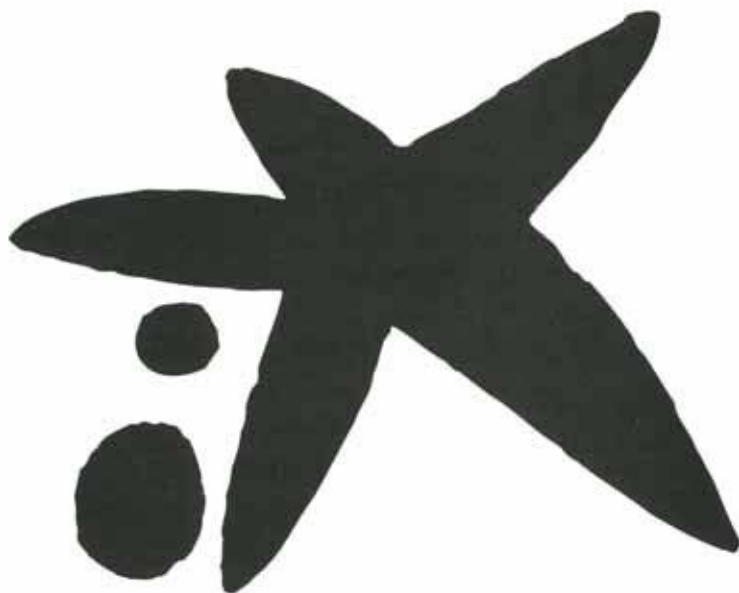
A les 11h: Missa Pasqual concelebrada, presidida pel Sr. Bisbe.
Benedicció Papal.

MANAIES DE GIRONA

Dimecres 16 d'abril a les 8 de la tarda per fer entrega del penó.

Divendres 18 d'abril a 2/4 de 8 de la tarda per recollir el penó.

”la Caixa”

PREGÓ 2003

Jordi Bosch i Molinet

Nascut a Girona el 21-8-1959.
Periodista.

Inicia al 1976 la seva trajectòria professional desenvolupant diverses responsabilitats a la redacció del diari "Los Sitios" de Girona, així com en mitjans informatius barcelonesos.

Des del 1984 va ser corresponçal polític del rotatiu català "AVUI" a Madrid. Com articulista ha mantingut columnes i col·laboracions a diferents mitjans informatius de tot l'estat.

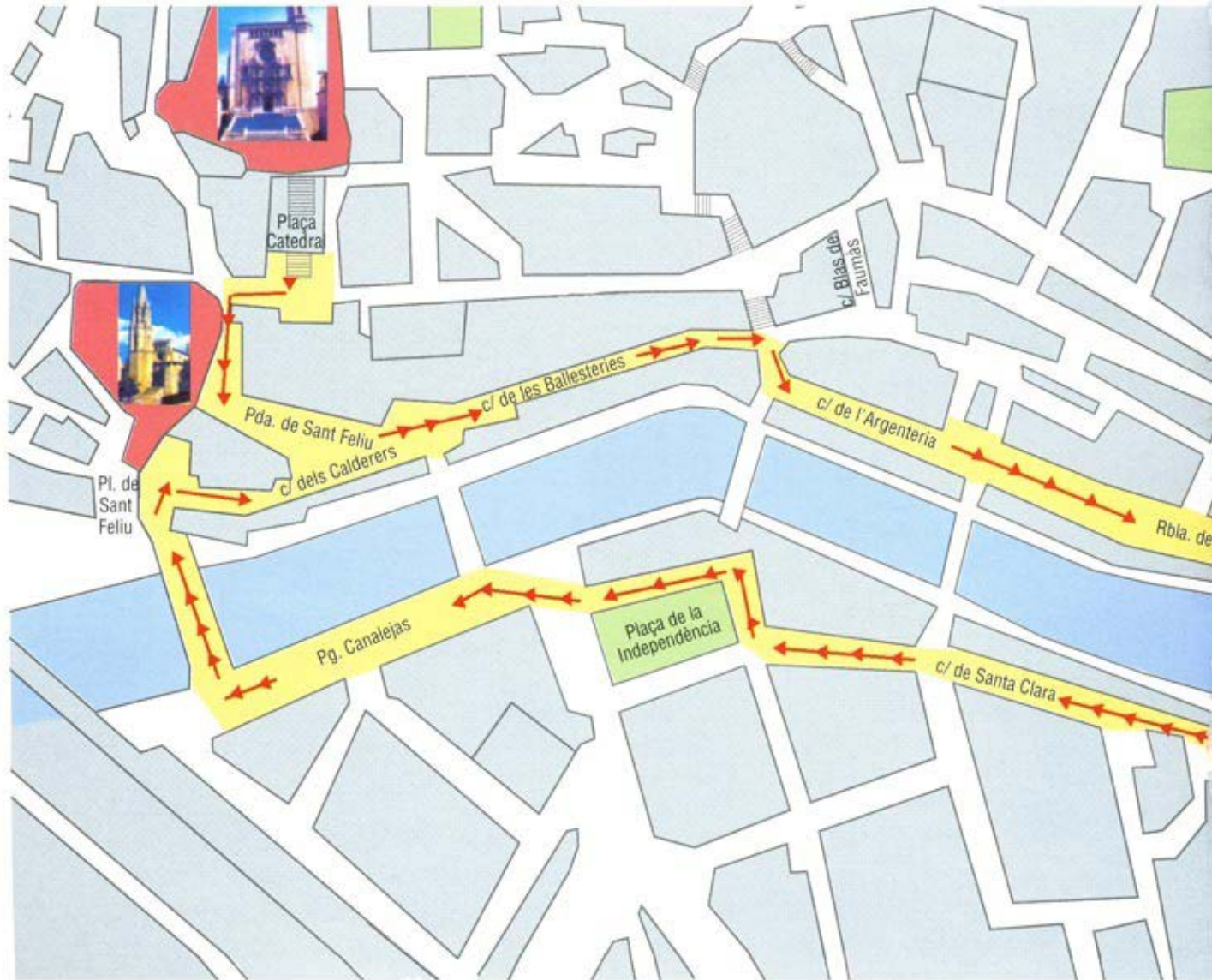
Al desembre del 1987 fou anomenat director del "Diari de Girona".

Al novembre de 1990 fou escollit membre del Consell d'Administració de Radiotelevisió Espanyola, pel Congrés de Diputats a proposta del Grup Parlamentari Català.

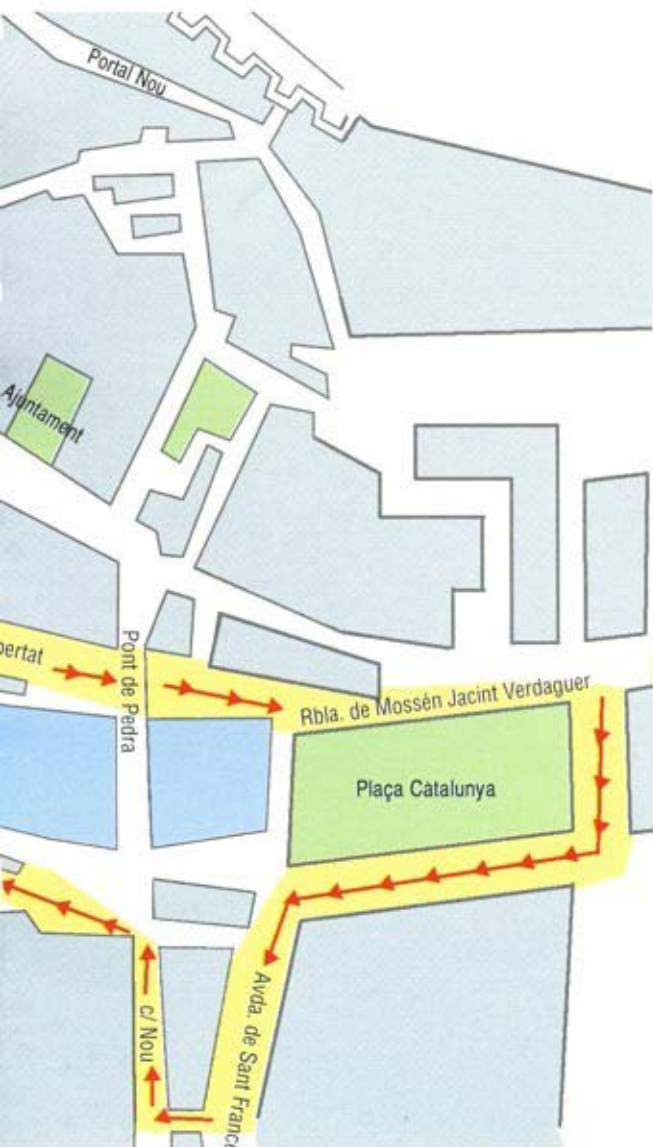
Al novembre del 1994 fou anomenat Secretari General de Televisió Espanyola, S.A. càrrec que ocupa en l'actualitat.

PREGÓ:
DILLUNS SANT,
14 D'ABRIL
A LES 20h
A LA FONTANA
D'OR

Itinerari de la Processó

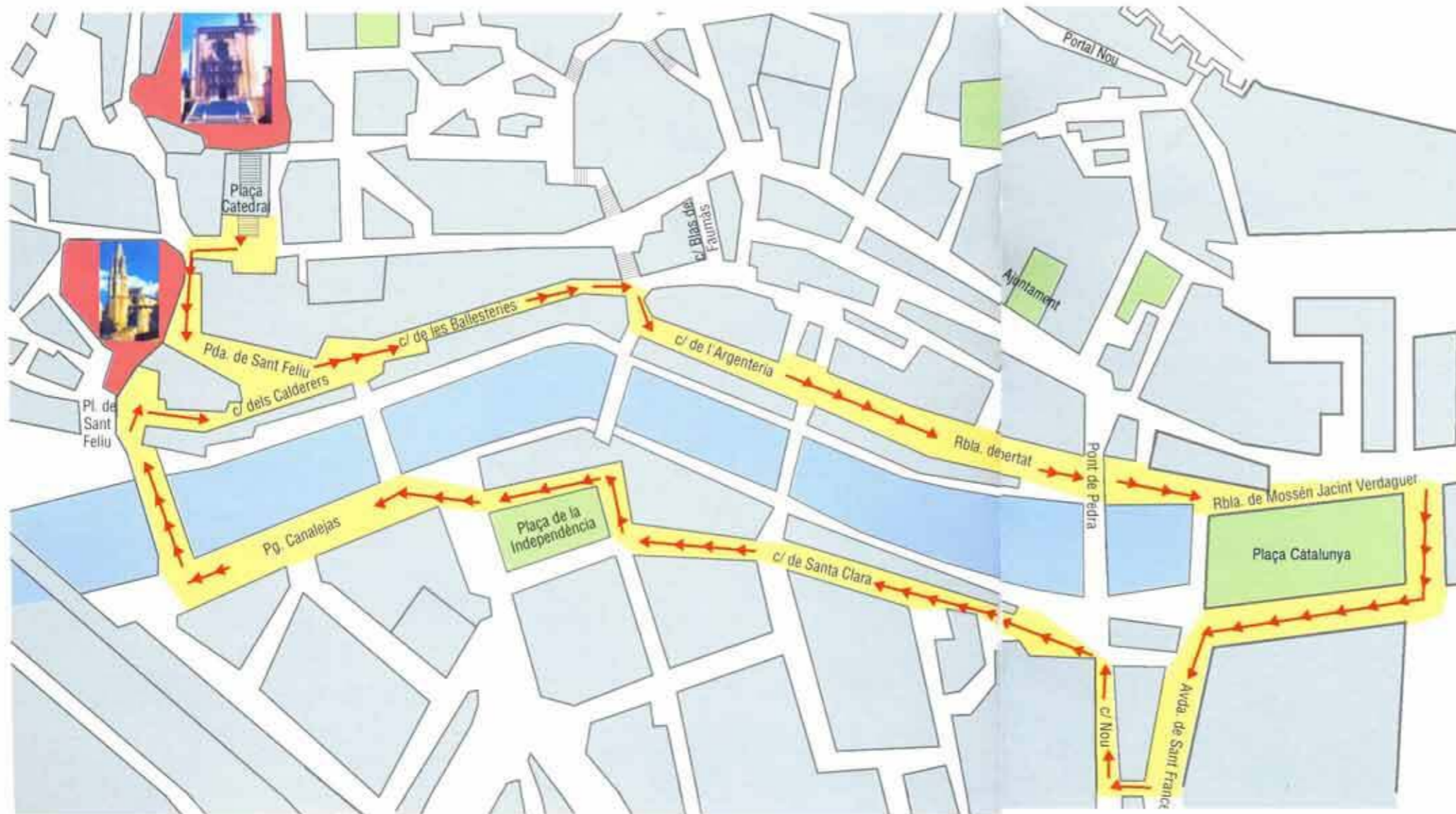
del Sant Enterrament

**DIA 18 D'ABRIL 2003
NIT A LES 10**

- Plaça de la Catedral
- Portal de Sobreportes
- Pujada Sant Feliu
- Carrer Ballesteries
- Argenteria
- Rambla de la Llibertat
- Plaça Catalunya
- Av. Sant Francesc
- Fontanilles
- Carrer Nou
- Santa Clara
- Plaça Independència
- Passeig Canalejas
- Pont de Sant Feliu
- Carrer Calderers
- Pujada Sant Feliu
- Portal de Sobreportes
- Plaça de la Catedral

Itinerari de la Processó del Sant Enterrament

**DIA 18 D'ABRIL 2003
NIT A LES 10**

- Plaça de la Catedral
- Portal de Sobreportes
- Pujada Sant Feliu
- Carrer Ballesteries
- Argenteria
- Rambla de la Llibertat
- Plaça Catalunya
- Av. Sant Francesc
- Fontanilles
- Carrer Nou
- Santa Clara
- Plaça Independència
- Passeig Canalejas
- Pont de Sant Feliu
- Carrer Calderers
- Pujada Sant Feliu
- Portal de Sobreportes
- Plaça de la Catedral

fecsa endesa

ORDRE DE LA PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

1 Manípul de Manaies.	11 Banda musical de Vilafamés (Castelló de la Plana)
2 Porrer	12 Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist (Imatge de Jesús Crucificat)
3 Confraria de Jesús i els Nens (Pas de l'Entrada Triomfal de Jesús a Jerusalem)	13 Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist (Creu d'Improperis)
4 Banda de Música de Ginestar (Tarragona)	14 Confraria del Davallament (Pas del Davallament de Jesús de la Creu)
5 Confraria de Sant Honorat (Pas de la Institució de l'Eucaristia)	15 Confraria de la Mare de Déu dels Dolors (Pas de la Dolorosa)
6 Confraria de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic (Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemani)	16 Banda Musical
7 Confraria de Jesús Crucificat (Pas de l'Ecce Homo) (Pas de la Caiguda de Jesús) Banda de Música dels Manaies	17 Confraria del Sant Sepulcre (Pas dels Perfums) (Guàrdia del Sant Sepulcre) (Pas del Sant Sepulcre)
8 Confraria del Silenci (Pas de la Trobadra de Jesús amb la seva Mare)	18 Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona
9 Confraria de la Santa Faç (Pas de la Trobadra de Jesús amb la Verònica)	19 Tancament a Cavall
10 Confraria de la Passió (Pas de l'Agonia de Jesucrist)	

Il·lustració: Esbós del vestit per a Ponç Pilat, per "La Passió de Girona", dissenyat per Joaquim Pla i Dalmau.

Grup **PROSCENIUM**

presenta

"El procés a Jesús"

Narració dramatitzada sobre l'obra
"La llum de la veritat"

de **Narcís Jordi Aragó**
i **Josep Maria Capella.**
(Antiga Passió de Girona)

Direcció Joan Ribas
A la Sala La Planeta
Passeig Canalejas, 6 - Girona

ENTRADA LLIURE
Aforament limitat

EL PROCÉS A JESÚS

Es pot entendre el **processament a Jesús de Natzaret** com una causa penal assimilada als judicis tal i com estem acostumats a conèixer-los avui dia?

A l'any mil nou-cents cinquanta set, un jove advocat i periodista – **Narcís Jordi Aragó** – i un altre jove, home de teatre i de ràdio – **Josep Maria Capella** -, varen escriure **un drama** en tres actes i epíleg, titulat **“La Llum de la Veritat”**, destinat a convertir-se en **el text de “La Passió de Girona”**, que ja es venia **representant en el Teatre Municipal**, amb singular èxit de públic i de crítica, i per mitjà d'un muntatge molt espectacular i brillant, al que col·laboraren tots els grups teatrals que llavors existien a Girona i a Salt.

Passats els anys, i rellegits els paràgrafs que escenifiquen el judici de Jesús i l'epíleg del seu drama, ens hi hem sentit sorpresos, perquè el temps no ha desvirtuat ni les situacions ni les paraules, que continuen amb tot el seu valor.

És per això que hem volgut fer-ne **una nova lectura pública** –austera, rigorosa i emocionada – que pretén situar el que fou aquell judici i condemna, en els seus termes més “humans”, al temps que volem retre un senzill homenatge a tots els qui col·laboraren en una de les èpoques més brillants del teatre a Girona, amb les representacions de “La Passió”.

GRUP PROSCENIUM

DIVENDRES DE DOLOR: dia 11 d'abril
i DIMARTS SANT: dia 15 d'abril - A les 8 del vespre

LLUÍS ROURA

Lluís Roura neix a Sant Miquel de Campmajor el 5 de desembre de 1943. Encara que Lluís Roura es pot considerar un pintor autodidacte, va fer dos cursos de dibuix a la llotja de Barcelona i va rebre els consells del pintor Revello de Toro i l'escultor Frederic Marés, sense oblidar qui l'havia iniciat en l'aprenentatge pictòric, Joan de Palau, en l'època en què Roura era treballador del camp.

A partir de 1967 i fins l'any 1981 participa en molts concursos de pintura arreu de l'estat espanyol obtinguent nombrosos premis on destaca la medalla d'honor del premi comtessa de Barcelona que rep de mans de S.M. la Reina Sofia a Madrid el 1981.

Al 1970 fa la primera exposició individual a Vic. Al 1985 celebra la primera exposició a l'estranger, a la galeria Aquavella de Caracas (Veneçuela) després serà: Suïssa, Basilea i Ginebra, Viena, Miami, St. Petersburg (Rússia) fins un total d'un centenar de mostres pictòriques.

El pintor ha sabut combinar l'obra més personal amb la il·lustració de llibres, alguns d'ells són Els Pobles de l'Empordà de Montserrat Vayreda, Empúries Olímpia de Dimitri Papastamus, Camprodon una Vall del Pirineu de Baltasar Porcel i Mn. Julià Pasqual, De la Cerdanya a l'Empordà de Francisco de Zamora, Terra Santa any 2000 de Josep Valls, L'Escala Imatges de tres Segles de Lourdes Boix... entre d'altres publicacions.

La seva obra és present a moltes col·leccions, pinacoteques i museus destacant el Museu Olímpic de Lausanne, Museu del Futbol Club Barcelona, Museu de l'Empordà. Així mateix estan exposades de forma permanent sis grans pintures de Terra Santa a l'Església Parroquial de Santa Maria de Banyoles. Lluís Roura és l'autor de la columna Miratge Empordanès que Olivé Milian ha traslladat en mosaic a la carretera de Figueres a Roses (Vilatenim); una altra obra seva de les mateixes característiques, una gran columna, s'està realitzant a la rotonda d'entrada a L'Escala.

Viatger infatigable a mostrat una inquietud insaciable per veure món, visitant la major part dels països d'Europa i Amèrica fins a la Polinèsia Francesa, on ara dintre poc hi retornarà de nou fent-t'hi una llarga estada per dur a terme el projecte que començà fa deu anys.

Exposanta 2003

**A L'ESGLÉSIA
DELS DOLORS**

**Dies 8, 9, 10 i
11 d'abril 2003**

De 5 de la tarda fins
a 2/4 de 8 del vespre.

**Dies 12, 13, 14,
15, 16 i 17 d'abril**

D'11 a 2 del migdia
De 5 a 9 del vespre.

MISSES ALS DOLORS

HORARI DE LES MISSES: Enguany continuarem amb un horari d'hivern i un horari d'estiu, fent coincidir el canvi oficial d'hora amb el canvi oficial de les nostres misses. Des del Quinari d'enguany fins el 22 d'octubre del 2003, la Santa Missa se celebrarà a les 20.00 hores. Des del 29 d'octubre del 2003 fins el 2 d'abril del 2004, la Santa Missa es celebrarà a les 19.00 hores.

MISSES:

FEBRER 2003: Dies 5, 12, 19 i 26. La festa del dia 2, Primer Dolor de la Mare de Déu: La Presentació, es trasllada al dia 29 de gener. La festa del dia 17, Els set Sants Fundadors de l'orde servita, es trasllada al dia 19 de febrer.

MARÇ 2003: Dimecres dies 5, 12, 19 i 26.

ABRIL 2003: Dimecres dies 2, 16, 23 i 30. QUINARI del 7 al 11. Cada dia Missa a les 20 hores. Dia 11, Divendres de Dolors. Misses a les 12 i a les 20 hores. Cada dia 1/2 h abans de la Missa es resarà la Corona a la Mare de Déu. També s'atendran confessions. Divendres dia 18 DIVENDRES SANT: Processó del Sant Enterrament.

MAIG 2003: Dimecres dies 7, 14, 21 i 28. La festa del dia 4, Sant Pelegrí Laziosi, es trasllada al dia 30 d'abril. La festa del dia 8, Santa Maria mitjançera de totes les gràcies, es trasllada al dia 7.

JUNY 2003: Dimecres dies 4, 11, 18 i 25. La festa del dia 12, Sant Antoni Mª Pucci, es trasllada al dia 11.

La festa del dia 19, Santa Juliana Falconieri, es trasllada al dia 18.

JULIOL I AGOST 2003: No hi ha Misses

SETEMBRE 2003: Dimecres dies 3, 10, 18 i 25. La festa del 23 d'agost, Sant Felip Benici, es trasllada al dia 3 de setembre. 15 de setembre: MARE DE DEU DELS DOLORS. Missa a les 20 hores.

OCTUBRE 2003: Dimecres dies 1, 8, 15, 22 i 29.

NOVEMBRE 2003: Dimecres dies 5, 12, 19 i 26. La festa del dia 17, Tots els difunts de l'orde servita, es trasllada al dia 19.

DESEMBRE 2003: Dimecres dies 3, 10 i 17. La festa del dia 27, Sant Joan Evangelista, es trasllada al dia 17.

GENER 2004: Dimecres dies 7, 14, 21 i 28

FEBRER 2004: Dimecres dies 4, 11, 18 i 25 La festa del dia 2, Primer Dolor de la Mare de Déu: La Presentació, es trasllada al dia 4. La festa del dia 17, Els set Sants Fundadors de l'orde servita, es trasllada al dia 18.

MARÇ 2003: Dimecres dies 3, 10, 17, 24 i 31.

ABRIL 2004: QUINARI del 5 al 9. Cada dia Missa a les 20 hores. Dia 9, Divendres de Dolors. Misses a les 12 i a les 20 hores. Cada dia 1/2 h abans de la Missa es resarà la Corona a la Mare de Déu. També s'atendran confessions. Divendres dia 16 DIVENDRES SANT: Processó del Sant Enterrament.

DIA A DIA AMB VOSTÈ

A Hipercor i Tiendas El Corte Inglés, treballem dia a dia per continuar oferint-li tota la qualitat i el servei que espera de nosaltres.
Cada dia. Amb vostè.

Tiendas

RECORDS DE SETMANA SANTA

La Junta de Confraries de Girona, amb l'ànim de donar difusió, així com de popularitzar-los, ha editat una sèrie d'objectes que exposa en aquesta pàgina i que es poden adquirir durant la Setmana Santa a l'exposició de l'església dels Dolors, i a la parada que s'instal·larà el dissabte dia 12 d'abril a la Rambla i el Divendres Sant dia 18 a la plaça de la Catedral.

Litografies signades pels diferents autors dels Cartells de Setmana Santa.

Sobres amb matasegells oficials concedits per la Direcció General de Correus i Telègrafs.

Figures de fang que reproduïxen els diferents confreres, pintades i sense pintar, original dissenyat per l'artista gironina Cio Avelli.

Estoig recopilatori de tots els pins dels diferents confreres que s'han editat.

Tradicional Concert de SETMANA SANTA

A CÀRREC DE LA BANDA DE MÚSICA «LA LIRA»
DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL DE LA ROCA DE VILAFAMÉS (Castelló)

Director: Màxim Belenguer Seguer

Data: 19 d'abril del 2003

Lloc: Rambla de la Llibertat

Hora: 12 del migdia

Organitzen:

Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona i GEiEG

Col·labora: Ajuntament de Girona.

Rosell *electrònica*

c/ Pau Birol, 16 - 17005 GIRONA - Tel. 972 40 70 07 - Fax 972 40 60 20

**La passada Setmana Santa
Pregó - Recull**

Albert Clotas Figueres

c/ Ballesteries, 16 - Tel. 972 48 50 40
17004 GIRONA

*Magatzems
La Palma*

Llenceria i Roba Interior

Sta. Clara, 48 - Tel. 972 20 42 83
Pl. Marquès de Camps, 16
Tel. 972 22 04 55 - 17001 GIRONA

AG
ADROHER
GERMANS

MATERIAL ELÈCTRIC:

c/ Agudes, 4-6 - 17006 Girona
Tel. 972 23 71 11
c/ Ses Falques, 25 - 17300 Blanes
Tel. 972 35 83 60

IL·LUMINACIÓ

Av. Jaume I, 13 - 17001 Girona
Tel. 972 20 05 19

ELECTRODOMÈSTICS / IMATGE & SO:

c/ Agudes, 1-3 - 17006 Girona
Tel. 972 23 14 11
c/ Ses Falques, 25 - 17300 Blanes
Tel. 972 35 83 60

Web: www.adroher.com
E-mail: comercial@adroher.com / administracio@adroher.com

Mons. Carles Soler i Perdigó

Bisbe de Girona

Agraeixo molt sincerament la invitació a pronunciar el Pregó de la Setmana Santa de Girona del 2002, encara en els inicis del meu servei episcopal en aquesta Església de Déu Pare que és a Girona.

Agraeixo particularment la invitació perquè em dóna l'ocasió d'explicar amb actitud i to col·loquial perquè des del primer dia vinc repetint la meua decidida voluntat de ser fidel al Concili Provincial Tarraconense, que concreta per a casa nostra els principis i les intencions del Concili Vaticà II.

Intentaré fer veure com l'esperit i intenció de fons del nostre Concili, el seu objectiu pastoral, coincideix amb la finalitat de la catequesi quaresmal i de la conversió de cor que ens urgeix i que s'ha de concretar en la renovació del compromís baptismal que la litúrgia de l'Església ens proposarà de fer en la solemne Vetlla Pasqual del Dissabte Sant.

Del Concili, ja n'hem parlat molt. Algú pot pensar si encara és tema d'actualitat. Tanmateix ara és l'hora, som ben bé de ple a l'hora de la veritat del nostre Concili.

No vull abundar en comentaris sobre "el fet" del Concili: la seva prehistòria, la seva preparació immediata en les nostres Esglésies o la celebració de les sessions conciliars. Sens dubte que es tracta del gran esdeveniment de les Esglésies de la Tarraconense en els nostres dies. Si més no, pel fet d'haver estat represa la llarga sèrie dels seus Concilis, interrompuda des de feia dos-cents trenta-vuit anys.

Deixem de banda, almenys avui, els comentaris sobre "el fet" del Concili per als especialistes, per als historiadors, per als crítics. En comptes de mirar cap el passat, àdhuc el més recent, vull esguardar el present i també esguardar, ni que sigui una mica, cap al futur. No podem prescindir del Concili, per la senzilla raó que el Concili, per la seva pròpia naturalesa, és un esdeveniment que es projecta molt més enllà del període de

la seva celebració efectiva. Ha de tenir duració, s'ha de sentir, ha d'influir en la vida de l'Església, és a dir en la nostra vida.

El Concili fou convocat i s'ha celebrat pensant en el postconcili. Per tant, bé podem dir que ara és encara la nostra hora del Concili, la de tots: la dels qui som avui i aquí a Catalunya, l'Església de Déu Pare, que, sota l'impuls de l'Esperit Sant pelegrina per les terres dels vuit bisbats que han celebrat el Concili i que ho han fet amb la ferma voluntat de seguir més fidelment Jesucrist i –acomplint el seu mandat apostòlic- ser testimonis més creïbles del seu Evangeli al servei del nostre poble. El Concili Tarraconense és, ha de ser, viu a la nostra Església de Girona.

LA RECEPCIÓ CANÒNICA

A l'hora present som al punt de la recepció del Concili. Vull dir una paraula sobre la "receptio", la recepció, que representa un problema permanent per a tot sistema jurídic. La teologia, i especialment la canonística, feia temps que no hi prestaven gaire atenció. Fins ben entrada l'Edat Mitjana, la recepció i l'acceptació eren un complement necessari de les decisions formals dels Sinodes i dels Concilis. El "*sensus fidelium*" tenia una explícita ressonància. Possiblement hi influïa el sentit jurídic provinent del dret romà. I també, sens dubte, les dificultats de les comunicacions i del transport impedièren que els grans òrgans eclesials decisoris tinguessin una composició representativa, així com impedièren que el mateix procés d'elaboració de les decisions fos seguit i participat pel poble i fins i tot pels diversos estaments eclesials, fora dels bisbes i dels abats dels grans monestirs.

Tanmateix, ja mitjan segle V, al capítol 2.5 del famós *Commonitorium* de sant Vicenç de Lerins, s'hi llegeix: "*Cal tenir molt en compte que allò que es proposa, arreu, sempre i per part de tots sigui considerat digne de ser cregut; això és el que considerem veritablement i pròpiament catòlic.*"

És clar que l'axioma formula un ideal vers el qual cal tendir, però no és gens fàcil d'assolir en plenitud. Per això, més endavant, el matisa un altre axioma sorgit, sembla, durant el gran desenvolupament dels ordes monàstics: "*pars maior – pars sanior*" (la part majoritària és la més sana). El creixent increment de les Decretals dels papes, al llarg de l'Edat Mitjana, i les intervencions originals i directes de la Seu Romana després del Concili Tridentí són la causa de la disminució progressiva dels Concilis particulars i dels Sinodes, fins a la seva pràctica desaparició, malgrat les disposicions vigents dels Concilis Ecumènics i fins i tot del que encara disposava el Codi de Dret Canònic de 1917.

El Concili Vaticà II, a la Constitució dogmàtica *Lumen Gentium*, assenyala un camí de retorn a una participació més activa i corresponsable de tots els fills de l'Església en el discerniment dels camins que cal seguir,

amb fidelitat a l'Evangelí, per acomplir el mandat apostòlic de Jesucrist. En aquest sentit, el Decret *Christus Dominus*, sobre el ministeri pastoral dels bisbes, estableix la possibilitat d'un Consell pastoral diocesà amb la representació i la participació de tots els estaments que componen el Poble de Déu. I el Decret *Presbyterorum ordinis*, sobre el ministeri dels preveres, ordena els Consells del Presbiteri. La legislació postconciliar estendrà els organismes de participació als àmbits parroquial, arxiprestal o zonal.

També, al Decret *Christus Dominus*, el Vaticà II expressa el desig que els Concilis Provincials gaudeixin de nova força (cf. n. 36).

Amb lògica fidelitat a les orientacions i pautes marcades en els documents conciliars, el Codi de Dret Canònic del 1983, en establir les normes que han de regir la convocatòria, constitució, finalitats i disciplina de funcionament dels Concilis Particulars, estableix obligatòriament la participació corresponsable, per bé que amb vot consultiu, tant en la preparació com en la celebració d'un Concili, de tots els estaments del Poble de Déu. Els Concilis Particulars ja no poden ser només reunions de bisbes, tot i que, certament, són els únics que tenen vot deliberatiu. En el nou Dret de l'Església, promulgat després del Vaticà II, només les Conferències Episcopals són reunions exclusives de bisbes, com a organismes permanents de diàleg i configuració de criteris comuns amb vistes a l'exercici de la seva responsabilitat pastoral de pares i pastors de les Esglésies locals. Els Concilis Particulars són instruments extraordinaris, de convocatòria eventual, en els quals tot el poble de Déu s'ha de sentir convocat a una profunda reflexió –invocant la llum i la força de l'Esperit Sant– per discernir els signes del moment present en ordre a prendre decisions que orientin l'acció pastoral, alhora que moguin els cors dels fidels a un nou ardor missioner i renovin i agilitin les estructures eclesials. Les Conferències Episcopals, com els diversos Consells pastorals (diocesans, arxiprestals i parroquials), els Consells presbiterals i els altres organismes eclesials de caràcter permanent, poden i, en la majoria d'assumptes, han de fer un aprofundiment progressiu i un seguiment dels temes que tracten.

Els Concilis, com a instruments extraordinaris, ocasionals, tenen un moment de convocatòria i un moment limitat i concret de celebració, que es pot allargar més o menys, o que poden tenir pròrroga en el seu temps de celebració, si és convenient, però, per definició, tenen un temps limitat: tenen una inauguració i una clausura.

Per això, té rellevància, àdhuc jurídica, parlar de la recepció del Concili. I per a nosaltres, que hem tingut la sort –i també el risc– de gairebé estrenar el nou ordenament canònic que, com a fruit del Vaticà II, ha retornat el sentit més profund de la "receptio", establint la representació efectiva dels estaments del Poble de Déu i la seva participació activa en l'elaboració de les decisions conciliars, crec que ara és un moment oportú per reconèixer i agrair a Déu el do del Concili Vaticà II i reconèixer i agrair el do viscut i constatat de la participació activa de bona part del poble de Déu que pelegrina a Catalunya, en la consulta prèvia sobre possibles temes, en el treball responsable de l'Etapa diocesana de reflexió, en les sessions pròpiament conciliars a Sant Cugat del Vallès; així com cal reconèixer i agrair la pregària de tot el poble fidel, acompanyant i soste-nint aquesta participació.

ACTITUDS QUE CAL TENIR DAVANT LA RECEPCIÓ DEL CONCILI

Em sembla oportú recordar aquí, dues observacions que feia Pau VI, vuit dies després del Concili Vaticà II. La primera es refereix precisament a l'actitud que calia observar en relació amb el postconcili. El Sant Pare advertia que no era bona l'actitud dels qui, un cop acabat el Concili, pensaven ser i continuar com abans. Continuar igual per mandra, per tranquil·litat, per garantir-se la seguretat i el descans de pensar que "a nosaltres ja ens va bé com fins ara." Aquesta actitud, deia Pau VI, no estaria en conformitat amb l'esperit renovador del Concili ni tampoc seria digna dels fills fervorosos i intel·ligents de l'Església.

Però encara hi ha una altra actitud, oposada a la descrita anteriorment, sobre la qual també el Papa fa un advertiment. És l'actitud dels qui voldrien un Concili permanent. Es refereix a aquell estat d'ànim dels qui voldrien sotmetre a debat permanent el que el Concili ja ha establert i, així, voldrien continuar el procés dialèctic propi de les sessions conciliars. Sempre serà desitjable, matisa el mateix Pau VI, que pastors i experts en les diferents disciplines no permetin al Poble de Déu una adhesió passiva a la doctrina i als costums establerts dins l'Església, sinó que s'han d'esforçar a procurar animar i omplir de conviccions vives la fe i la vida dels fidels, amb nous estudis i amb expressions originals. Però això pressuposa sempre la cordial fidelitat a allò que ha estat garantit pel Magisteri suprem de l'Església i pel magisteri ordinari dels pastors propis, com és el cas del Concili Provincial.

Val la pena fer tornar a la nostra memòria, arribats en aquest punt, l'afirmació de l'Arquebisbe President del nostre Concili en el discurs de clausura: "Hem viscut l'experiència eclesial del Concili amb fidelitat a les decisions del Concili Vaticà II i, amb sincera voluntat de renovació i conversió, deixant-nos evangelitzar per ser millors evangelitzadors."

És per això que no em sembla un transferiment inadequat recordar les observacions de Pau VI l'endemà de la clausura del Vaticà II, que fa concloure la primera en l'exhortació a posar en pràctica, a estudiar, a comprendre i a aplicar les decisions conciliars en el context efectiu de la vida cristiana. Vet aquí la importància del període postconciliar en què ens trobem. Si la celebració de les sessions pròpiament conciliars comprometien directament els qui hi van ser convocats, el postconcili compromet tots i cadascun dels membres de l'Església: bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, laics i laiques. "El nostre Concili -deia l'arquebisbe Torrella en el seu discurs de clausura- ha volgut respondre a la nova situació en què viu el nostre món i la

nostra societat a la fi d'aquest mil·lenni. Els signes dels temps d'avui són parcialment diferents dels que hi havia en l'època del Vaticà II, amb angoixes i ansietats més grans." Tanmateix, com hem dit abans, hi hem volgut respondre "amb fidelitat a les decisions del Concili Vaticà II" (ibid.). Serà bo, doncs, que en aquest període postconciliar fem l'esforç de repassar els ensenyaments –i de connectar amb l'esperit profètic– del Concili Ecumènic del nostre temps.

Pau VI feia encara una altra observació. Aquesta, referida a les novetats del Concili, als efectes visibles que el Concili podia produir. És que hi ha novetats al nostre Concili de la Tarraconense?, em pot preguntar algú. Més endavant en parlaré). Ara vull recordar que no tots els efectes conciliaris són visibles i externs. La renovació conciliar no es pot mesurar només pels canvis de costums o per les normes externes, sinó per quelcom més profund i només perceptible a més llarg termini: pel canvi de posicionaments mentals i pel canvi de certes resistències del cor. La primera transformació i la més important de totes és la que anomenem conversió del cor. Cal renovar espiritualment la mentalitat, com diu sant Pau en la carta als Efesis, és a dir, pensar d'una altra manera. És aquí on comença, deia de manera contundent Pau VI, tota reforma i l'anhelat "aggiornamento".

Nosaltres hem clamat insistentment: "Esperit, què dius a les nostres Esglésies?" Aquest ha estat un dels fets més importants del nostre Concili. Milers i milers de fidels cristians de les nostres Esglésies es van fer seu, a l'uníson, aquest clam. Conseqüentment, ens diu encara Pau VI, "hem d'entrar en una etapa de recepció del Concili; de docilitat interior...; en una etapa de bona voluntat i de fervor en l'amor a Crist i a la seva Església, un gran i nou amor, l'ha de caracteritzar" (Pau VI, audiència del 15 de desembre de 1965).

LES RESOLUCIONS CONCILIARS, OBJECTE DE LA RECEPCIÓ

Hi ha novetats en el nostre Concili? em preguntava abans. Crec que hi són i molt rellevants.

Ara no m'estendré en l'exposició del contingut de les resolucions conciliaris. Ni tan sols en faré un resum, com a la sessió de clausura a Tarragona. Només en llegiré algun fragment o citaré alguna resolució per tal de fer notar la novetat més rellevant del Concili Tarraconense i que és perceptible si es fa una lectura detinguda de totes i cadascuna de les resolucions dels quatre capítols que ara corresponen als quatre temes escollits i que van ser objecte de debat a l'Aula conciliar.

En totes i cadascuna de les resolucions es detecta i se'ns proposa una nova manera de mirar la nostra societat, el nostre món concret, les persones a qui, per mandat de Crist, hem d'adreçar la Bona Notícia.

Es constata el caràcter secular i plural de la societat catalana, així com l'allunyament de l'Església de moltes persones –a l'igual que de moltes institucions públiques i privades– i se'ns proposa un seriós examen per prendre consciència de la responsabilitat que tenim en les causes d'aquest allunyament. Se'ns insta a mirar aquesta nostra societat amb comprensió i simpatia. Es desqualifiquen actituds, consideracions i judicis de

suspicàcia, rebuig, temença o simple distanciament. La comprensió i l'acolliment benivolent, transparència de l'amor misericordiós i redemptor de Jesucrist, és manifest en el conjunt de les resolucions i s'accentua en aquelles que fan referència a situacions problemàtiques de les persones, a la presència i l'actitud davant les institucions culturals, les escoles, les catequesis, en la manera de proposar i difondre la Paraula de Déu. En aquest mateix sentit s'expressen pel que fa a la pastoral dels sagraments, al respecte, als drets de les persones a l'Església i a les relacions socials, a la sensibilitat envers la justícia social i a la caritat solidària i fraternal envers els més pobres i marginats, a l'adaptació d'estructures eclesials a les noves situacions, a la sol·licitud que cal tenir per les vocacions i l'atenció pels preveres, a la inquietud missional o bé en relació amb la valoració i les propostes sobre l'economia de l'Església.

Vegem-ne alguns exemples.

Ja en la introducció doctrinal-pastoral, que els bisbes avantposen a les cent setanta resolucions, es diu: "La nostra acció pastoral es mou, en la seva gran majoria, en el marc de la societat catalana. Nosaltres l'estimem, perquè és la que Déu ha volgut, en la seva providència, que fos la nostra, tot i reconeixent les seves llums i les seves ombres."

I encara: "En el Concili hem mirat tota aquesta realitat eclesial i social amb una immensa simpatia, alhora que il·luminats per la mirada del Bon Pastor que desitja que l'Es ovelles coneguin la seva veu i el segueixin per tenir vida".

Però aquesta immensa simpatia connecta amb la mirada del Bon Pastor, que demana la conversió del cor: "Ens cal convertir-nos a Déu viu, que promet futur i esperança al seu poble (cf. Jr 29:11), amb el benentès que el futur de Déu és més que el futur de les nostres mans. Ens cal convertir-nos a Jesucrist, que ens crida constantment a rebre el seu Evangeli en els nostres cors i que s'ofereix com a font d'aigua vivificant (cf. Jo 7:37-38). Ens cal escoltar i obeir l'impuls de l'Esperit que protegeix i consola les Esglésies i cadascun dels fidels, alhora que empeny i prohibeix (cf. Fets 9:31; 16:6.7; 19:21...)."

A la primera resolució (anomenada declaració d'intencions) llegim: "La primera actitud davant aquesta situació (el caràcter secular i plural de la societat catalana) demana que el Concili assumeixi el context en què es mou la fe cristiana. Una segona actitud la suggereix el mateix Jesús: "No he vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo" (Jo 12:47). L'Església no ha de condemnar el món que el Fill de Déu ha vingut a salvar, sinó que ha d'acceptar i estimar la societat actual, perquè és la nostra i perquè, en ella, les dones i els homes de bona voluntat malden per descobrir la veritat i el bé".

Aquestes actituds porten el Concili a descriure l'evangelització en aquests termes:

"...Fidels a les veus d'aquest Concili, i a les de l'Etapa Diocesana de Reflexió, podem dir que evangelitzar és descobrir en el cor de cada dona i de cada home l'acció i l'escalf de l'Esperit; és establir les mediacions oportunes per tal que les persones senzilles, i tal vegada afligides, puguin trobar-se amb Déu. Evangelitzar és ajudar a refer l'experiència de Déu de molta gent allunyada, experiència que està intrínsecament lligada a l'amor als germans i, per tant, a aquella opció preferent pels pobres i per la justícia que fou distintiu del

Messies Jesús" (Resolució 1).

Seguint aquesta tònica, la primera resolució conclou fent una decidida opció pel tipus de comunitat eclesial que volem, prenent com a referent ideal la descripció de la comunitat de Jerusalem de Fets 2:42: "Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a la pregària".

"El Concili urgeix, per tant, la revitalització, la vertebració i l'articulació de totes les comunitats cristianes, les quals tenen com a centre la persona de Jesucrist, per tal que siguin evangelitzadores i evangelitzades: acollidores, fidels a la missió d'ajudar gent molt diversa a refer la seva experiència de Déu, humils, frernes i obertes a les altres comunitats".

A la resolució n.4 es concreta més:

"El Concili demana als pastors de les parròquies, de les comunitats i de moviments, i a tots els qui estan en missió en el món obrer, de la salut, de l'ensenyament, etc., que en totes les circumstàncies en què entrin en contacte amb els practicants ocasionals o amb els no practicants (en activitats parroquials, en la preparació i celebració dels sagraments, en les exèquies i en tot tracte personal) anunciïn Jesucrist salvador amb un gest i amb un llenguatge capaços de comunicar la tendresa i l'amor de Déu".

I encara a la Resolució n. 5:

"...El cristià ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant els nous ídols socials."

És un nou estil, una nova mirada, el renovat impuls del Vaticà II, la novetat sempre actual de l'Evangeli, la que trobarem en anar seguint totes les resolucions del Capítol primer, "Anunciar l'Evangeli a la nostra societat"; i en els Capítols següents: "La Paraula de Déu i els sagraments en les nostres Esglésies"; "La sol·licitud pels més pobres i marginats"; i "La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies".

Per no cansar-vos, renuncio a llegir d'altres exemples concrets. Però no em resisteixo a llegir la Resolució n. 76, qualificada de prioritària i vinculant. És la primera del Capítol tercer: "La sol·licitud pels pobres i marginats". La llegeixo perquè, d'una manera ben palesa i frepant, evidencia la necessitat d'aquella conversió de cor, d'aquella renovació espiritual de les mentalitats de què ens parlava Pau VI citant la carta als Efesis. Diu aquesta Resolució:

"Atès que Jesucrist, el nostre salvador, enviat pel Pare, essent ric es va fer pobre per nosaltres; experimentà des de la seva infància condicions de precarietat i de persecució; practicà amb la seva vida d'artesà l'evangelisme del treball; s'adjudicà a la sinagoga de Natzaret l'evangelització dels pobres com a tret messiànic; proclamà benaurats els pobres, els qui ploren i els qui tenen fam i set de justícia; s'anuncià com el definitiu jutge de la Història, identificant-se amb els qui pateixen fam, set, nuesa, malaltia i empresonament; experimentà a través del sofriment què vol dir obeir; s'anorrea fins a la mort, i mort en creu, i entrà a la glòria de la resurrecció, des de la qual està amb nosaltres dia rere dia, atorgant-nos l'Esperit Sant que ens transforma en ell,

ens fa comprendre les seves paraules i que ens n'ensenyi la plenitud de sentit, els membres d'aquest Concili es proposen fermament, ells mateixos –i ho exhorten vivament als germans de les Esglésies de la Tarraconense-, viure com Jesucrist visqué i proclamar el missatge que Jesucrist proclamà”.

No m'allargo amb més exemples.

La resolució conciliar que us acabo de llegir, com algunes altres, no té un caràcter pràctic sinó més aviat descriptiu i exhortatiu –això passa també amb alguns canons del Codi de Dret Canònic. Aquesta imperfecció técnico-jurídica no preocupa al canonista. Més aviat evidencia la finor espiritual del poble cristià; d'aquells que la rebin en obediència a la veu de l'Esperit.

He escollit aquesta Resolució 76 com a mostra de l'esperit i intenció de fons del nostre Concili Provincial Tarraconense de 1995.

En efecte, com ens recorda la Constitució dogmàtica sobre la Revelació Divina, ja en la introducció, l'Església, reunida en Concili, escolta religiosament la paraula de Déu i la proclama amb confiança tot fent-se seu el que diu sant Joan: “Us anuncio la vida eterna, la que era prop del Pare i se'ns ha aparegut; allò que hem vist i sentit us ho anunciem també a vosaltres a fi que també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres” (cf. 1 Jo 1:2-3). Conseqüentment el C.P.T. insta cada fidel cristià a escoltar la paraula de Déu, a llegir-la personalment, a meditar-la, a celebrar-la en l'Església, a pregar amb ella, per tal de viure de la seva força transformadora i en plena obediència de fe al Senyor, sota el guiatge de l'Esperit Sant, a l'interior de la Gran Tradició de l'Església (cf. D.V. n. 10).

És per això que penso que la Resolució 76, que abans he llegit, i en la que se'ns exhorta a viure i a proclamar el missatge que Jesús proclamà, dona especial sentit a aquest acte i al que aquest acte –pregó de la Setmana Santa- anuncia: La solemne commemoració en l'Església de la Passió, mort i Resurrecció de N.S. Jesucrist en la conclusió de la qual som convidats a renovar el nostre compromís baptismal, la nostra condició de deixebles i testimonis de Nostre Senyor Jesucrist i del seu Evangeli en la solemne Vetlla Pasqual del vespre del Dissabte Sant.

La resolució encapçala el capítol tercer. “La sol·licitud pels més pobres i marginats” i comença afirmant que Jesús el nostre Salvador, enviat pel Pare, essent ric es va fer pobre per nosaltres i va desgranant els fets que acrediten la realitat de l'actitud i vivència de les condicions de precarietat i de persecució en la vida de Jesús, en el seu pas per aquest món. Però hi ha dues coses a les que Jesús, en aquesta realitat de pobresa, no va renunciar: la família i l'amistat.

En la seva providència divina es va preparar una família excepcional: la mare, immaculada i el qui li va fer de pare, un home bo, un home just. Jesús, infant, adolescent, jove, treballador al costat de Josep, va madurar en la seva humanitat la missió encomanada per Déu Pare, en el caliu amorós de la que anomenem la sagrada família.

No és suficient aquesta consideració per explicar i comprendre la importància amb que l'Església valora la família i en defensa els trets que caracteritzen la seva genuïna identitat?

Déu U i Trinitat de persones és amor. En la persona del Déu encarnat va voler experimentar i gaudir l'amor més pur i intens, en el si de la família de Maria i Josep que es va escollir.

Jesús, pobre, tampoc va renunciar a l'amistat.

Tot just iniciat el seu ministeri públic va escollir els qui va voler, els 12, perquè estiguessin amb Ell. Són els qui després enviaria fins a l'últim racó de la terra a ensenyar el que d'Ell havien vist i sentit (cf. Mc 3: 14-16). Però abans va voler que estiguessin amb Ell; anaven arreu amb Ell. Eren convidats amb Ell; pregaven al Pare amb Ell. Els escollí com a deixebles seus, però els va considerar amics. Un cop ressuscitat d'entre els morts, els anomenarà germans.

Aquests primers dies de la Setmana Santa ens recorden que Jesús, els dies immediats abans de la Passió, passava la jornada al Temple de Jerusalem discutint amb els jueus, però al capvespre, es retirava a Betània, a tres quilòmetres de Jerusalem, a casa d'aquells germans que estimava: Llätzer, Marta i Maria. Un preciós detall de l'exquisida humanitat de Jesús.

Sentia més que mai la necessitat del caliu i el confort de l'amistat perquè sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Ell que ens havia estimat ara anava a demostrar que ens estima fins a l'extrem. Viure com Jesucrist visqué. Proclamar el missatge que Jesucrist proclamà, conclou la resolució. Podem concloure nosaltres: Correspondre a l'amistat de Jesús, do amorós de Déu Pare, bo i reconeixent-lo Mestre i Senyor. Seguir Jesús, com a deixebles seus que som des del dia del

baptisme, ho expressem palesament acompanyant els passos de la nostra processó del divendres. El seguim en silenci però amb atenció ardent per correspondre a l'amistat que Ell ens ofereix. El reconeixem Mestre i Senyor. Agraïts per la salvació que ens atorga, amb la seva mort per amor a tots nosaltres, acompanyem els passos que recorden la seva Passió pels carrers i places de la nostra ciutat donant testimoni públic de la nostra fe i del nostre amor a Jesucrist. Aquest és l'esperit i la intenció de tot el nostre Concili i de totes i cadascuna de les 170 resolucions conciliars. El seu més clar objectiu pastoral. Aquest és l'objectiu de l'Església en convocar-nos a les celebracions litúrgiques i devocionals de la Setmana Santa. Això us anuncia, un any més, el pregó de la Setmana Santa.

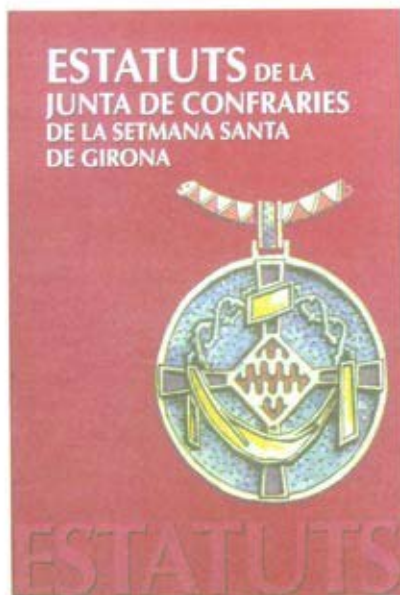
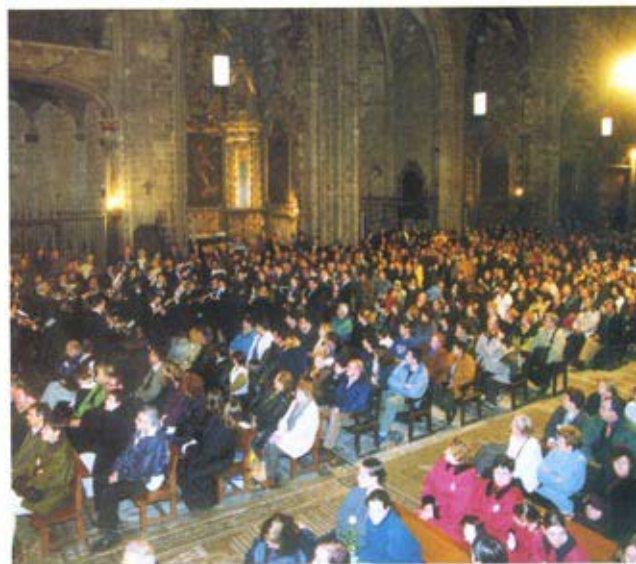
RECULL DE FOTOS

Setmana Santa 2002

- 1.- Junta de Confraries
- 2.- Divendres Sant - Catedral
- 3.- Plaça de la Catedral
- 4.- Jesús i els Nens
- 5.- Celebració a la Catedral
- 6.- Portada Estatuts
- 7.- Confraria Jesús Crucificat
- 8.- Dolors i el Silenci

QUELCOM MÉS QUE UN AUDIOVISUAL

En Jeroni Roy ja havia mostrat el seu talent en el tema dels audiovisuals en diferents trobades de la Junta de Confraries de Girona. En Vicenç Pijaume i la Leo Sureda, amics de tota la vida d'en Jordi Dalmau, el coneixien, i, des del primer moment van quedar enamorats del que els presentava. Com que en Jordi ja havia fet dos audiovisuals pels Amics de la UNESCO de Girona, van decidir convidar-lo a veure'ls i invitar-lo a formar part de la nostra associació. Tot va anar molt de pressa. Crec que va ser després de veure *Pirineus* que en Jeroni va manifestar: "Treballem de manera diferent, però m'agradaria fer un audiovisual amb en Jordi". L'any 2002 va començar amb un nou repte per a ells: ser capaços de dur a terme un projecte comú.

Des d'un bon principi, donat que llur projecte tenia com a padrins el Club d'Amics de la UNESCO, la Junta de Confraries i l'Ajuntament, tots ells de Girona, vam decidir que la iniciativa havia de tractar sobre el patrimoni local de la ciutat. I així va ser com va sorgir la

idea d'ajuntar en un sol producte: la processó del Divendres Sant i l'Exposició de Flors. Un espai de temps per al recolliment i la reflexió, en el primer cas, i l'alegria i l'esclat de la vida, en el segon. L'escenari, el mateix: la ciutat dels quatre rius. I en ambdós casos, la importància del treball en equip de la ciutadania per a l'obtenció d'un bon resultat final.

En Jordi va treballar de valent en un guió que vol deixar palesa la importància de la descoberta d'una ciutat educadora, Girona, per part d'una persona, en aquest cas en Jeroni mateix, que de mica en mica hi va veient tota una sèrie d'encants que ni tan sols sospitava. En Jeroni va ordenar el nombrós material fotogràfic que havia anat produint en les seves vinguades a Girona durant els dos esdeveniments. Per posar veu als textos vam ser cridats en Josep Palomer i jo mateixa. Havíem creat un petit equip humà molt il·lusionat amb el que tenia entre mans.

Era el dijous 21 de març del 2002, a l'auditori Narcís de Carreras de "la Caixa" quan vam posar-nos a prova. L'endemà ja era el divendres dels Dolors, érem a la porta de la Setmana Santa. L'audiovisual

ens va deixar satisfets a tots i va ser així com vam proposar-nos de repetir-lo dins del Girona, Temps de Flors 2002. Eren els dies 17 i 18 de maig, quan vam projectar-lo a la Casa Solterra, seu dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya. "Processons i flors". Setmana Santa i Temps de Flors. I sempre, Girona.

Ara, a punt de complir-se un any de l'estrena, ambdós ja tenen en el seu currículum un parell més d'audiovisuals fets en comú, i el petit equip humà que es va configurar al seu entorn s'ha fet més gran, com si es tractés d'una rotllana de sardana. Serveixi aquest treball d'exemple del que poden fer les persones quan hi ha una ferma voluntat de treballar, de

participar i, sobretot, de compartir. Per damunt de les diferències d'edat, de sexe, de pensament, de nords i de sud, hi ha la il·lusió de fer conèixer el nostre patrimoni més proper i l'esperança d'aportar quelcom a la Cultura de la Pau.

DOLORS REIG GARGANTA

Presidenta del Club d'Amics de la UNESCO de Girona

Pâtisserie - Càteringa Girona
des de 1898c/ Santa Clara, 45 - 17001 GIRONA - Tel. 972 20 32 81 - Fax 972 22 64 59
c/ Emili Grahit, 21-23 - 17002 Girona - Tel. 972 20 14 00
Pla a Pere Rigau, 7 - 17257 Torroella de Montgr - Tel. 972 76 10 22
e-mail: castello1898@retemail.es**ESTANC
TEIXIDOR**LOTO PRIMITIVA
BONO
1 X 2Amb validació
informàtica*El plaer de fumar moderadament*

Carme, 171 - Tel. 972 20 46 40 - GIRONA

TALLER D'ARTESANIA
RAMON BOIX

BRONZER i LLAUNER

c/ Ballesteries, 17 - Tel. 972 20 67 97
17004 GIRONA**Camilo Molina Uclés**

Advocat

Cor de Maria, 6-8, entl. 1r
17002 GIRONA
Tel./Fax 972 22 41 22
Mòbil 629 33 94 26**advocats****STOKKE**
mobiliari ergonòmic**L'HEURA**Sta. Clara, 44 - Tel. 972 21 01 38
GIRONATALLER: Tel. 972 40 25 24
Fax 972 40 25 28GRUES: Tel. 972 40 25 26
Fax 972 40 25 29

Ctra. Sta. Coloma, 80 - 17005 GIRONA

Pl. Independència, 3
Tel. 972 20 59 62
17001 GIRONA**MAR PLAÇA**
restaurantEspecialitat en:
Peix de la costa i marisc viu

“GIRONA, PROCESSIONS I FLORS”

A tots els visitants de Girona que - com ha fet Jérôme Roy – s'enduen imatges irrepetibles d'una ciutat educadora.

JÉRÔME ROY.- Les terres veïnes tenen un atractiu especial. Des del Rosselló, i per damunt d'unes ratlles que no haurien d'haver existit mai, emprenem una ruta cap al sud, a eixamplar horitzons de coneixences. La ruta té caràcter de recerca d'unes arrels històriques compartides.

Una ciutat és punt de trobada dins un recinte de varietat i diversitat. Les imatges concentren i materialitzen l'essència d'una ciutat, des que fa milers d'anys es va arribar a aquest grau elevat de civilització.

JÉRÔME ROY.- Ens acostem a les ciutats educadores, ciutats que generen observació, respecte, aprenentatge i molts valors culturals més, que ens cal anar descobrint.

Girona va créixer entre muralles i ho va fer al cim d'un turó. Són detalls que han configurat una silueta. Un Barri Vell és construït a la mesura humana. Els mateixos desnivells de la geografia reclamaran esforços continuats.

El Barri Vell de Girona obre les portes als amics i visitants. Ens acompanya una selecció d'escriptors que han deixat a aquesta ciutat l'empremta de la seva sensibilitat.

CAMIL GEIS.- “Carrers, palaus, llambordes i muralles, tot t'ho donaren unes grans pedreres nades al cor d'unes muntanyes nues d'arbres i ombres”.

La Setmana Santa de Girona i la processó del Sant Enterrament ocupen un espai i un temps que les confraries ofereixen a la reflexió. És condició important d'un patrimoni cultural el seu esperit comunicatiu. Viure'l és fer nostre el que hem rebut dels altres. Preparar una processó significa recolliment i voluntarisme, amb tot és una tasca ben assumida per aquest treball del Divendres Sant.

La plaça de la catedral es converteix en concentració de passos, portants, protagonistes i espectadors, practicants i curiosos.

SALVADOR ESPRIU.- "Si et criden a guiar un breu moment del mil·lenari pas de les generacions, aparta l'or, la son i el nom. No esperis mai deixar record car ets tan sols el més humil dels servidors".

L'àngel del Sant Sepulcre demana silenci. Cada silenci és personal, íntim, i no s'assembla a un altre. Hi ha el silenci de la reflexió clarament religiosa. També hi ha el del profund respecte envers les creences dels altres. No s'imposa el silenci, senzillament és un valor cultural que s'ofereix als presents.

MIQUEL MELENDRES.- "Cada any passa la creu. Torna per la fe cristiana el drama de la crucifixió, ca-

mins enllà, Calvari amunt. La commemoració fa alçar, altre cop impertorbables, eternament indòmits els estandards vermells del Crist".

El Divendres Sant, el Barri Vell de Girona ensenya la cal·ligrafia de la reflexió per la qual passa, amb la llum de la cerimònia, la roda del temps. L'acolliment de la catedral pot simbolitzar aquesta unitat que presideix la manifestació d'avui, ben senyalada pel calendari. La catedral és el gran bosc de pedra que domina els horitzons. Capçal de la ciutat amb un fons de grans muntanyes. La processó del Sant Enterrament és una voluntat de manifestar la fe cristiana amb una desfilada de passos que recorden els fets històrics.

PERE RIBOT.-

"D'aquests turons ja salten cap al pla les fortes veus del campanar. Per iniciar un camí no hi ha res com les hores que corren, amb l'anunci, a la ciutat i afores".

Participar a la processó és compartir una convocatòria sobre el camí de la passió i mort de Jesucrist. L'autèntic esperit vol anar més enllà perquè aquell camí de sofriment s'actualitzi en el sofriment de tanta gent al món que demana una mà, una solidaritat, una estimació.

La variada gamma de les vestes reflexa la diversitat dels seus patronatges, gremis originals i associacions religioses. Històricament, els pobles solen avançar en comunitat. Sovint, caminen cap a una altra terra, en pelegrinatge. Una processó recorda plàsticament el sentit d'aquella espiritualitat del fer camí.

JOAN BADIA.-

"Campanar de plecs i arestes
doblegat al mur esquiu
i de punxes i agulloses
enrondant capsal altiu.
Ets un diamant de cent caires
quan t'emmiralles al riu,
campanar de plecs i arestes,
campanar de Sant Feliu.
Campanar, sembla que creixes
com un xiprer adelerat
i, a la nit, fins jo diria
que una olor d'eternitat
per les finestres s'esbrava
del teu mur esbatanat.
Cada esquitx en sent la vetlla,
es torna un estel votiu
que t'ofereix la ciutat quieta,
campanar de Sant Feliu".

Cada grup escultòric dels diferents passos representa un moment determinat. Els portadors, amb el seu esforç, els posen en moviment. I els qui els acompanyen es poden posar en sintonia amb aquest moviment, amb alguna complicitat. Una fila de processó vol ser imatge d'un poble de creients que està pelegrinant. És el camí ja ressenyat als temps bíblics, com

un bon desig d'assolir una fita. Per arribar a la catedral cal pujar la muntanya d'aquesta enorme escala tan lluny i tan a prop, com si brollés del fons d'una monumental i viva entranya.

MARGARIDA COLOM.-

"Escarlar la façana, els capitells,
ascendir per la pedra desgastada,
i deixar que reposi la mirada
pels frontons, les cornises, els caires.
Escarlar la façana lentament.
I enlairar l'esperit en breu viatge,
amb les íntimes mans del pensament.
Escarlar la façana amb unes mans
que ignorin tot vertigen dels humans"

PERE RIBOT.-

"L'arbre de la creu, com rebroll
d'un gran avet, trist i vari,
acull amb els seus braços
l'alè de la ciutat.
Entre joia i calvari
mostra aire d'eternitat"

La processó del Sant Enterrament té el seu temps. Després, tot retornarà al seu lloc. Però un dia no llunyà, en ple calendari de maig, pren el relleu una altra manifestació. Dels dies de reflexió passem a l'esclat d'unes flors amb els colors més encesos del bon temps. Un averany de joies i tropells porta aquest ràpid esclatar. Cada maig anuncia en hora triomfal que aquesta és terra de propostes. Es proclama als quatre vents que Girona és Temps de Flors. El Barri Vell continua amb les seves portes obertes a

la contemplació del visitant. El recés trenca per uns dies la seva discreció. La curiositat és per deixar-se satisfer. Les noves visites són agraiades. L'àmbit s'omple d'una admiració per unes estances que semblaven oblidades.

CONSOL VIDAL.-

"Sents la música de les flors?
És el so que vibra amb la manyaga del vent.
Sents el seu perfum?
És l'encís que abriga la tendresa"

JOAN MARAGALL.-

"Aquestes flors no estan pas tristes,
no, no, riuen al sol.
M'han encantat així que les he vistes
posades a morir, més sense dol.
Morirem aviat, lluny de la planta
- elles deuen pensar -
més ara nostre brill el poeta encanta,
i això mai morirà"

Si un dia no fos possible la cultura de la flor, seria signe d'empobriment de la Terra. Cada flor que es va obrint és un signe fecund de l'esclat de la vida. Però cada flor també té un presentiment: "Morirem aviat" han fet dir al poeta. I ara l'art gòtic ja s'afanya a preparar un retaule terminal, per quan s'hagi acabat el Temps de Flors, el calendari de l'esclat de maig. Aquesta és la grandesa i la misèria de la vida breu. Entre la pedra i la flor hi ha hagut una relació que ha anat des d'un càlid acolliment fins a una situació de lluita pel domini final. La pedra tindrà totes les de guanyar.

SALVADOR SUNYER. –

“Per sort, aquelles roses són florides
que amb el lleu contrapès del seu color
han allargat un xic la meva vida
i prestant-me fidels la seva olor
no hauré de presentar-me a l'altra vida
amb les mans només plenes de buidor”.

Una altra paciència és la dels sarcòfags il·lustres. Acostumats a l'oblit, ara veuen l'esforç de les flors, tan impossible. El perfil de les flors ja es comença a desdibuixar, com un presagi del final imminent. Encara hi ha la presència d'una certa bellesa, a cada moment. El món serà salvat per la Bellesa. Feliços els qui construeixen alguna parcel·la d'aquesta pau. Un creixent crepuscle s'enfila a les torres veïnes, a fer-hi una proclama: Les plantes obliden les derrotes de cada dia, i un altre maig anunciaran, en lletra de batalla blanca, el repte adolescent, el repte de les flors.

JOSEP PUJOL.-

“Apreneu, any rere any, la lliçó de les flors:
Indolents, mostreu i vesseu la joia dels vostres pètals,
floriu sense sentit, assaboriu la saba,
i fingiu que la mort us és lluny, desconeguda”.

Tot a punt per anar-se enfosquint amb l'absència dels colors de la paleta de la bellesa. La cisterna dels somnis es queda sola i eixuta, com una imatge de la pobresa després de l'esclat.

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY.- “L'essencial és que resti en algun lloc allò que has viscut. I els costums.

I la festa de la ciutat. I la casa dels records. L'essencial és viure pel retorn”.

JÉRÔME ROY.- “I tornaré a Girona!”

Queda a cel obert la renovada esperança d'un paisatge de campanars que s'emmirallen perpetuament al riu, que s'escola com els segles. L'aigua se'n va, però el riu és el mateix. A la vida diversa de Girona li passa semblant. Hi ha un esperit que viu en totes les ofertes de reflexió i d'esclat, de maduresa i de joventut, de tradició i d'imaginació, de pensament i d'alegria. Amb aquests sentiments, els gironins convidem els nostres visitants a emprendre, per la ruta del cor, el camí del retorn.

MIQUEL MARTÍ I POL (amb la veu de Jérôme Roy).-
“I tornaré a Girona! I tornaré a Girona quan bufi tramuntana per perdre'm en silenci pels vells carrers que enyoro. I tornaré a Girona sense esperar que em cridin, amb tremolor a les cames i els ulls oberts com llunes. Serà un dia de somni quan tornaré a Girona!”

JORDI DALMAU i COROMINAS

Vicepresident del Club d'Amics de
la UNESCO de Girona

TOT EN REPARACIONS

el repunt

- material esportiu
- material ortopèdic
- tendes de càmping
- tapisseria
- marroquineria
- roba i complements

CÒPIES DE CLAUS
ACCESSORIS EN VENDA
COMANDAMENTS GARATGE

tot en reparacions

c/ Canonge Dorca, 47 - 17001 GIRONA
(Cntrda. Güell) - Zona Devesa- Tel. i Fax: 972 20 03 06

pilsa Servei Assistència
Tècnica Oficial

- MOULINEX
- BRAUN
- UFESA
- PANASONIC
- FAGOR
- TAURUS
- MINIMOKA
- DAIKIN
- S&P

Venda i instal·lació:
Aire condicionat
Bomba de calor

MITSUBISHI ELECTRIC

C/ Pascual i Prats, 8 Baixos - Tel/Fax 972 20 66 96
17004 GIRONA

ONS DE L'ESCALINATA MONUMEN
N. DE LA CATEDRAL DE GIRONA

on el suc hi esdevé nectar

l'arc

Placa de la Catedral, 4
Tel. (972) 20 30 87
17004 GIRONA

DAVANT EL PRIMER DELS 90 GRADONS DE L'ESCALINATA MONUMEN
N. DE LA CATEDRAL DE GIRONA

TENIM UNA CATEDRAL AL PATI

RIBUGENT
marroquineria

c/ Santa Clara, 40 - 17001 GIRONA
Tel. 972 20 33 83

RESTAURACIÓ DE METALLS
JOAN ENSESA I ROURA

Pda. Sant Domènec, 6 - 17004 GIRONA
Tel. 972 20 36 32 - Mòbil 699 97 72 66

L'Àmfora
BAR-RESTAURANT

El Casal del Heruil

MENÚ ESPECIAL SETMANA SANTA

Força, 15 - Tel. 972 20 50 10
17004 GIRONA

G

Cristeries Girona S.A.

Ctra. Sant Feliu, 22 - Tel. 972 21 38 16
Fax 972 22 02 21 - 17007 GIRONA

MODELAUTO

RECANVIS D'OCASIÓ

VEHICLES D'OCASIÓ

Ctra Sant Feliu, Km 5 - 17242 QUART (Girona)
Tel. 972 46 92 13 (3 línies) Fax 972 46 80 63

Recuperació de peces de vehicles sinistrats
Totes les marques nacionals i importades
Compravenda d'automòbils

Col·laboracions

PORTES METÀL·LIQUES

- Residencials
- Comercials
- Industrials
- Automatismes

Avda. Font de la Pólvara, 3 i 5 - Fax 972 22 36 17-17004 GIRONA

Tels. 972 20 82 88 - 972 21 22 55

Dolors Turró
Estudi

*Policromia
Olis Aquarelles
Restauració*

Ballesteries, 19
17004 GIRONA
Tel. 972 41 01 93

LÀCTICS ROCACORBA

Recuits • logurts • Mató

LÀCTICS ROCACORBA, S.L.
AIGUAVIVA (Girona)
Tel. 972 24 08 83

LA MÉS GRAN HISTÒRIA D'AMOR

Durant la Setmana Santa els creients en Jesucrist som cridats a escoltar i a fer nostra la que per nosaltres és la més gran història d'amor de tots els temps i la més bruta història de pecat: **La passió**. Una història que no acaba amb la mort sinó amb l'esclat de la vida. Resseguiu-ne quatre moments cabdals.

DIUMENGE DE RAMS

Crist és aclamat per alguns però és la decepció per a molts d'altres perquè va entrar a Jerusalem no en un carro de combat sinó humil i servidor sobre una somera.

És el pòrtic d'una passió que la litúrgia d'aquest diumenge ens proclamarà. No només per escoltar-la sinó per revivre-la durant la setmana. Revivre els sentiments i les actituds de Crist: la seva paciència, la seva generositat, el seu perdó.

Revivre-la i fer-la actual a partir de les mil creus que portem a sobre o que trobem pels camins del món, cosa que implica disponibilitat a sofrir el conflicte, la polèmica, la persecució i fins i tot la mort, perquè Jesús i el seu Evangeli sempre seran mal vistos per tots aquells que posen la seguretat en tot allò que no sigui fraternitat, justícia i pau.

Revivre-la també a partir de les mil llavors de vida que descobrim en cada cruïlla del camí.

DIJOUS SANT

És un dia ple de vivències cristianes: L'Eucaristia, el servei, els ministeris de la comunitat cristiana, l'amor, la vigília de la mort de Jesús.

És el dia del sopar que compromet a combregar amb Crist i amb tot germà o germana. Sopar que empeny a l'hort i al pretori, a l'enfrontament amb tots els qui trepitgen la persona. Sopar-aliança que es prepara per a la terrible nit on es sua sang i aigua. Sopar, on el gest de partir el pa va acompanyat d'un altre gest per part de Jesús que val per mil paraules: "s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se **cenyí una tovallola**". Déu ens parla amb un gest que resumeix els seus tres anys de vida de donació, d'obertura als més pobres, d'atenció preferencial per als malalts i marginats del poder de torn. Certament que aquest gest simbolitza una altra cultura, una nova manera de ser i estar al món. És la cultura de l'autenticitat i del servei silencios, del gra de blat que cau a terra per ser fecund.

DIVENDRES SANT

És el dia dels tribunals perquè ha estat atropellada la justícia. Dia incòmode per aquell que vol viure despert: dia a dia, hora a hora milers d'homes i dones reben cent bufetades i són crucificats en els "gòlgotes" del món identificats amb el natzarè.

Però també és la tarda on podem acollir l'esperit del Senyor en les nostres vides. Crist, inclinant el cap va lliurar el seu esperit.

És l'esperit que il·lumina les nostres foscos i les nostres ambigüitats: la vida té un horitzó i un sentit, encara que molt sovint ens costi descobrir-lo.

És l'esperit de perdó i de redempció: l'esperit que el Senyor ens va donar i que davallant de la creu cau sobre nostre amb la sang redemptora. Som perdonats. La Sang de Crist és més forta que el nostre pecat. El perdó s'ha fet realitat.

L'esperit del Senyor és esperit de vida. L'enterrament de Jesús va ser més aviat una sembra, el gra de blat que cau a terra i fructifica. La mort no és el terme del camí: ens espera la vida definitiva del Senyor. Som cridats a morir amb Ell per ressuscitar amb Ell.

NIT PASQUAL

És una nit que no ens pot pas trobar adormits sinó en vetlla enmig de la fosca. És la vetlla d'una nova creació.

El divendres i el dissabte han tingut el nom de: mort, fracàs, decepció, silenci de Déu, dolor sense esperança. Les portes estaven tancades per la por. Però un aire de llibertat ha vingut a trencar els panys d'aquestes portes. Un aire que ha fet que Magdalena, Maria, Salomé, els deixebles descobrissin i palpessin el Ressuscitat.

Han descobert Jesús com el vivent en el Cenacle, al costat de la tomba o tot caminant cap a Emaus. I tots els seus recels, totes les seves por i desconfiances han esdevingut: alegria de retrobament; coratge d'una presència; ganes d'anunciar a tothom la Bona Notícia.

COMA

JOIERIA - RELLOTGERIA

ZENITH

Swiss watchmakers since 1865

**MONT
BLANC**

PIERRE BALMAIN

SANDOZ

NINA RICCI
PARIS

c/ Nou, 27 - Sant Francesc, 28
Tel. 972 21 68 21 - GIRONA
c/ Sta. Eugènia, 26 - Tel. 972 20 32 48

Tel. 972 47 34 08

BAR
RESTAURANTE

MIRADOR DEL AEROPUERTO

SERVEI ESTACIÓ

Bricolatge - Decoració
Indústria - Llar

Sèquia, 20 (cantonada Jaume I)
17001 GIRONA
Tel. 972 20 40 62 - Fax 972 20 55 22

*Família
Alberch - Sitjes*

*Família
Olivas - Alberch*

PER QUÈ VAREN PROCESSAR JESÚS?

PASSATS DOS MIL ANYS, ENCARA ELS HISTORIADORS NO S'HAN POSAT D'ACORD EN LA RESPONSABILITAT PEL PROCESSAMENT, CONDEMNAT I MORT DE JESÚS.

En els dies de Setmana Santa, l'església recorda la passió de Jesucrist. No obstant, la força de les tradicions locals, l'art acumulat en vint segles i les deformacions històriques, fan que moltes vegades es perdi el context d'allò que constitueix el nucli central d'aquesta celebració. Tornant enrere, coneixem per testimonis escrits d'autors romans, jueus i cristians que Jesús de Natzaret va ser jutjat i condemnat a morir a la creu. Però les primeres notícies d'aquesta evidència són del segle II, i tenen un context apologètic, pel que no són suficientment fiables. Els Evangelis proporcionen molta informació sobre el procés de Jesús, però cal reconèixer que els seus autors no es proposaven un objectiu històric, sinó religiós. Els investigadors han necessitat aprofundir en totes les fonts per tal de conèixer la veritable història d'aquesta condemna, la més important de tota la humanitat. Varen ser els jueus els qui realment condemnaren Jesús per interès propi, o actuar per por a Roma, que havia exigint al Sanedrí que evités qualsevol intent de sedició? L'imperi romà era, en aquell temps, una associació de ciutats-estat, totes amb institucions jurídiques pròpies. Judea no era pas diferent. Els jueus tenien autonomia en qüestions legals, però hi havia una excepció: els delictes polítics es reservaven al Dret Romà. Els romans evitaven intervenir en qüestions religioses i fins i tot, protegien el dret ancestral jueu. Per altra part, molts historiadors sostenen que la pena de mort només podien aplicar-la els romans. Durant segles, s'ha carregat sobre les espatlles del poble jueu la culpa de la mort del Natzarè, i en canvi, els historiadors encara no s'han posat d'acord ni tan sols que siguin certes les paraules "Que la seva sang caigui sobre nosaltres, i sobre els nostres fills" que s'han atribuït sempre als jueus, una vegada que Pilat va pronunciar la sentència i se'n va rentar les mans. Alguns autors creuen que Jesús va ser acusat de màgia per la narració dels seus miracles. Encara, en el segle II, una carta a l'emperador Claudi torna a parlar de les habilitats d'embruixador, autor d'encanteris, de Jesús. Però, el discurs més freqüent entre els romans és que

el Natzarè va ser condemnat per rebel, agitador polític i sediciós. En el Nou Testament, s'esmenten indicis d'aspiracions polítiques d'independència nacional entre els primers seguidors de Jesús, i podem arribar a pensar que ja en la vida del Mestre, es varen expressar aquests sentiments. L'època de Pasqua era un període d'agitació política. La gran massa de pelegrins que es reunia a Jerusalem en aquells dies i la commemoració de l'aixecament del poble contra el domini egipci, preocupava els romans. El governador residia normalment a Cesarea, però en aquestes festes es traslladava a Jerusalem, acompanyat d'un fort contingent militar. El Sanedrí dels jueus estava preocupat, perquè tenia notícies que Pilat projectava retallar-los l'autonomia si no es mantenia prou bé l'ordre públic. Els sacerdots practicaven un "modus vivendi" amb els romans, i els posava nerviosos que qualsevol fet pogués alterar aquest precari equilibri de poder.

Qui va donar l'ordre de detenir Jesús?

Ningú no ho ha contestat clarament. Sembla que la iniciativa va partir dels romans, però no és gens improbable que la jerarquia religiosa en fos partícip en una bona part. Què es proposava el mateix Jesús en deixar-se detenir? Acabada la Pasqua, els deixebles varen reconèixer en Ell el Messies, el sobirà predestinat per Israel. En l'interrogatori a casa de Pilat, Jesús va afirmar la seva autoritat reial. Aquesta confessió era suficient perquè el governador el condemnés a mort. No podia fer altra cosa. Però no existeixen proves en tots els textos de l'època que Jesús tingués la més mínima activitat revolucionària ni subversiva. Però per al governador era suficient pensar que les prèdiques del Mestre excitaven les masses, fent-les creure que s'acostava la fi de l'ordre instaurat pels romans. Els enigmes continuen vint segles després. Avui, ja gairebé ningú no guarda un odi especial contra els jueus com a autors de la mort de Jesús. Les coses han millorat. En una poesia de la nostra infància es deia: *"los judíos eran Judas y unos tios que mataron al Dios bueno..."* Més

aviat, hem comprès que fou el Mal – en majúscula – el que va eliminar l'home-Déu que predicava la bona nova. L'eterna contradicció de la naturalesa humana, que proclama el bé, però tendeix constantment a caure en el mal, i que anteposa la seva seguretat material i immediata a qualsevol messianisme garant d'una glòria tan inconcreta com llunyana... és a qui cal culpar del drama de la Setmana Santa.

JOAN RIBAS

Nota: Es pot ampliar la informació consultant el llibre "El Proceso a Jesús" de Paul Winter, publicat per editorial Muchnik Editores SA., col·lecció "Atajos".

UNES «CATRIQUES» o «PICASOLES» DE SETMANA SANTA

Heus aquí un curiós objecte, amb diversos models i variants, amb el qual s'hi jugava, per dir-ho d'una manera, per Setmana Santa. Colles de nois i noies el feien ressonar pels carrers, picaven el sòl, les escales i portes dels temples, bancs i altars de l'interior de les esglésies amb pals, martells i maces que portaven uns claus punxeguts. El seu ús i popularització entre les classes populars admet diverses interpretacions. a) La gent creia que aquests cops donats a terra, amb força, ressonaven fins les entranyes de l'infern on s'amagava el diable. b) Com que per aquestes diades Jesús era mort, i no podia atendre el seu poble, en aquest espai buit de poder, distreien al dimoni que no fes malifetes entre els creients i la gent de cor net. c) Amb aquesta remor hom simulava l'ordre i la confusió que regnava en el món cristià després de la mort de Jesús. d) D'aquest terrabastall, sincronitzat, també se'n deia "anar a matar jueus" perquè els representants

d'aquesta raça foren els qui van crucificar Jesús, i amb aquesta figuració se'ls havia de fer pagar l'atreviment de matar al Salvador. e) Una altra explicació que dona Joan Amades en el seu *Costumari Català* rau en el fet que, durant l'interval de temps que anava des de les deu del matí del Dijous Sant fins a la mateixa hora del Dissabte de Glòria, les campanes emmudien. Així aquest so estrident servia per anunciar les funcions religioses, cridar els fidels al temple. Com que amb aquests cops violents el mobiliari eclesial es feia malbé, sofria molts desperfectes, les autoritats religioses posaven per aquestes diades un tronc, una biga, un moble vell, al defora de l'església, perquè la gent es desfogués. De vegades hom colpejava al ritme de la cançó següent:

Santa Magdalena
porta la cadena
per lligar el dimoni.
Visca sant Antoni,
toni, toni, toni!

El professor i etnògraf gironí Tomàs Carreras i Artau (1879-1954) explica que quan era un noi, participava en aquest costum durant el Dimecres Sant. Ho llegim en el seu llibre de memòries *La meva Girona*. Quan esmenta el monument es refereix a un altar efímer, construït durant el Dijous i Di-

vendres Sant, una urna gegant que representava el sepulcre de Jesucrist. La jovenalla també tenia el costum d'amargar-se sota el monument per veure si hi havia algun jueu:

"El Dimecres Sant, proveïts de maces de fusta, anàvem a picar jueus a les escales del monument de la Seu, que cada any era construït en el lloc d'entrada de la porta anomenada «de les escales»[...]Després com si volguéssim veure què hi havia dintre d'aquella joguina, vàrem ficar-nos a sota del monument: era fosc com una gola de llop, i no hi vàrem trobar cap jueu".

El cronista gironí J. Gibert, autor d'un llibre deliciós *Petita història de la ciutat i de les seves tradi-*

cions i folklore (Girona, 1946) explica aquest costum observat a Girona, Dimecres Sant, el primer dia de dol de l'església, així:

"Les matines que es cantaven avui, i que abans es prossequien el Dijous i el Divendres Sant, rebien el nom "d'ofici de tenebres" perquè els resos posteriors al "Benedictus" es resaven en la foscor, car s'apagaven tots els ciris. [...] Segons sembla, els llums que s'apa-

gaven simbolitzaven la fugida dels apòstols i deixebles durant la Passió del Senyor, la llum que s'amagava i tornava a sortir representava la Resurrecció, i el soroll que feien els capitulars, el terratrèmol que tingué lloc en finir el Redemptor.

Aquesta cerimònia donava lloc a una intervenció de la mainada, coneguda amb el nom de fassos

[certs resos rimats, que abans es deien després dels responsoris de l'ofici de les 'tenebres'] que en el seu origen no era sinó la contribució infantil per fer el terratrèmol. Un eixam de noiets anaven al temple, armats de maces de fusta, que dos dies abans posaven en venda els cadiraies, martells o altres objectes contundents, i després del

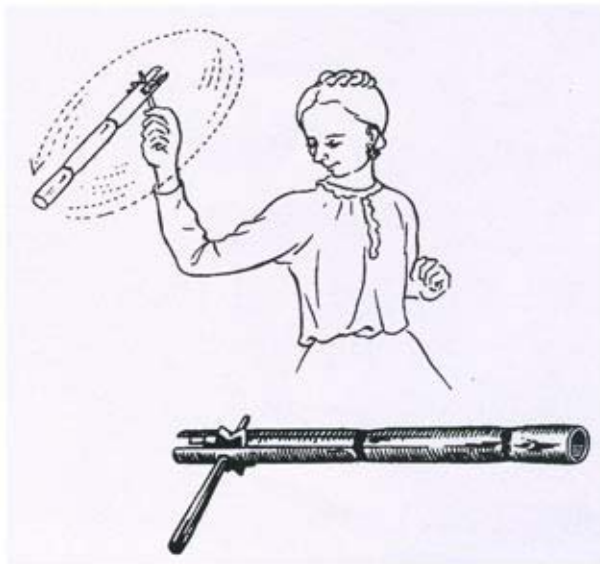

psalm "miserere" colpejaven amb totes les forces a les portes, a les caixes i els bancs, als confesionaris, i àdhuc a vegades sobre un tros de biga de ferro que els posaven per fer més imponent el simulacre de la matança dels jueus. Perquè d'aquesta expansió la mainada en deia "anar a matar jueus", o a "picar (o matar) fassos" [...]. De tant en tant s'asseien a terra fent rodona, i donant cops acompassats al sòl, anaven cantussejant: Gori, gori, / sopes amb oli, / olió, olió / sopes amb mató. / Trenquem olles / que a la plaça / n'hi ha de noves / i mostreu-vos / bona gent / que ja fan el «monument».

D'aquests estris n'hi havia de diferents formes, models i usos. Segons l'àmbit geogràfic d'on provenien se'ls anomenava: xerracs, escarriques, matraques, maçoles, tenebres, catríques, catrics- catracs, patrica patroca, aquests darrers noms potser pel seu so onomatopeic, etc. La seva presència és documentada a Catalunya al segle XV. En temps primitius també servien per foragitar els esperits malignes que habitaven les llars. L'estri que presentem, il·lustrat amb unes fotografies, unes "catríques" o "picasoles" pertanyen a la col·lecció privada del senyor Joan Cortés de Girona, al qui agraïm la seva gentilesa per haver-nos-les confiat per il·lustrar aquest article. L'objecte és com una castanyola de grans dimensions, amb mànec, treballat amb fusta de pi envernissada. Es tracta d'una pala que en sotragar-la amb l'ajut del mànec, posa en moviment les dues fustes laterals, subjectades a l'eix principal, per uns cordills.

Les catríques fan un so sec i persistent. Segons Joan Amades al-

tres models de "catríques" i de "picasoles" es feien "amb un bastó clavat al cor d'una pinya que constitueix el cos de l'estri. També s'usaven corns de terrissa que fan un soroll molt intens i que solen adoptar forma de cargol marí o de corn de banya de bou, dels emprats per les gents de mar o muntanya".

santalucía

■ ■ ■ ASSEGUANCES ■ ■ ■

VIDA, PLANS DE JUBILACIO, DECESSOS, ACCIDENTS,
ROBATORI, INCENDIS, RESPONSABILITAT CIVIL,
VIDRES, COMBINATS DE LA LLAR,
COMERÇOS I OFICINES, EDIFICIS I COMUNITATS
D'HABITATGES, TALLERS I INDÚSTRIES, AGRARIS...

AGÈNCIA A GIRONA: Sta. Eugènia, 18, 1a

Tel. 972 20 19 88

El Sitjar

**CULTIU i VENDA
DE PLANTES**

Camí del Sitjar, s/n - Tel. 972 24 41 45
17190 SALT (Girona)

ARTS I METALLS CARMANIU

FABRICACIÓ PRÒPIA - CASA FUNDADA L'ANY 1930

Trofeus - Copes - Plaques - Pins - Medalles - Clauers
Articles d'empresa - Gravacions - Restauracions
Objectes Regal - Artesania - Repujats - Dissenys especials
Creacions Exclusives - Escultures - Reproduccions, etc...

c/ La Salle, 27-29 - 17002 GIRONA
Tel. 972 21 85 03 - Fax 972 21 81 58
<http://www.carmaniu.com>
E-mail: carmaniu@carmaniu.com

PROTOCOL MUNICIPAL DE SETMANA SANTA

Una tradició de segles relacionava íntimament l'actuació del govern de la ciutat amb la vida religiosa de Girona, i molt especialment amb el cerimonial de la Catedral, l'església mare, cap i casal de l'espiritualitat gironina. Aquesta relació, aquest lligam es feia molt més ostensible amb les celebracions de la Setmana Santa. El moment fort de la pràctica religiosa al llarg de l'any. La participació corporativa en totes les celebracions i fins i tot l'organització d'algunes a càrrec del municipi testimoniaven aquesta relació.

Des del segle XIV fins fa relativament poc es mantingué aquesta tradició, exceptuant alguns períodes històrics entre els quals podem recordar l'etapa compresa entre els anys 1931 i 1939. Fins i tot s'arribà a plantejar la prohibició de què els regidors assistissin amb caràcter particular als actes públics de culte. La proposta no prosperà i els que s'anomenaven "regidors catòlics" continuaren la tradició ocupant, fins l'any 1936, els seients reservats en el presbiteri de la seu. L'any 1939 es recuperà la participació corporativa amb tota la seva amplitud.

He tingut a les mans el calendari que el cap de protocol de l'Ajuntament enviava a cada regidor i he pogut comprovar, amb tot detall, el referent als actes a què havien d'assistir, el vestuari i insígnies que havien d'ostentar i fins i tot l'hora en què havien d'haver fet el darrer àpat per tal de poder combregar el dia que tocava. No em refereixo pas a un document en pergamí de l'Edat Mitjana, sinó a uns folis mecanografiats datats l'any 1961.

El diumenge de Rams, al matí, assistència a la benedicció, processó i Missa solemne. El vestuari consistia en frac, armilla blanca, corbatí blanc, guants blancs, barret de copa, medalla gran dels setges, espasi, bastó de comandament l'alcalde i tinent d'alcalde. Condecoracions, aquells que en posseïssin alguna.

A primera hora de la tarda començava la solemne funció de les Quaranta hores, que duraria fins al matí del dimarts. La invitació a les entitats que hi participaven i l'assignació d'hora a cadascun anava a càrrec de

l'Ajuntament. La corporació, amb el mateix vestuari i protocol del matí assistia a la processó claustral que precedia l'Exposició del Santíssim. La primera de les hores santes corresponia a l'Ajuntament, i com és natural, hi assistia la corporació en pes.

El dimarts, a primera hora del matí, assistència corporativa a la solemne reserva amb què es tancaven aquelles quaranta hores d'adoració al Santíssim. Vestit de carrer i medalla de solapa.

En un dels primers dies de la setmana, el pregoner municipal recorria els carrers de la ciutat i en les cantona-

des de costum llegia el ban en què es proclamava el respecte degut als dies sants. En conseqüència quedaven prohibits tots els espectacles des de la nit de dimecres fins al dissabte de Glòria. I la circulació del trànsit rodat des de mig matí del dijous, fins eal migdia del divendres.

Prèviament a l'hora en què es tancava el trànsit, la brigada municipal escampava tombarells de sorra pels carrers de l'itinerari de la processó, a fi de què, la cera que es despenia de ciris i atxes no s'adherís a les llambordes de paviment, provocant relliscades.

El dijous, assistència corporativa a l'ofici del dia a la Catedral, amb la llarguíssima cerimònia de la benedicció dels olis i el rentament de peus. El vestuari i complements dels regidors com el primer dia. Era l'única ocasió en què els edils combregaven dins la Missa solemne. El protocol ho feia notar: "hoy se comulgará". Quan ja havia començat a mitigar-se el dejuni eucarístic es precisava que s'havia d'haver fet el darrer àpat tres hores abans de la comunió.

La tarda del dijous, quan els oficis se celebraven al matí; i després de la celebració quan es passaren a la tarda, es practicava corporativament la visita als monuments. La corporació, precedida dels macers i escortada per la guàrdia municipal de gran gala, visitava cinc temples de la ciutat, per honorar el Santíssim exposat en el monument.

El divendres, assistència als oficis. El mateix vestuari dels dies anteriors; però amb armilla i corbatí i guants negres. Sense condecoracions.

Acabades les cerimònies catedralícies la corporació municipal acompanyava el prelat i capítol en la visita al

sepulcre de Sant Narcís. La vistosa comitiva baixava per l'escalinata, i a la tornada la corporació civil s'acomia-dava de l'eclesiàstica, al peu de la mateixa.

A la nit, assistència a la processó del Sant Enterrament, amb el mateix vestuari del dia i el cap cobert amb el barret de copa.

Els regidors tenien el privilegi d'usar el barret en algun moment de les celebracions litúrgiques. Com a remi-niscència d'aquest costum, continuaven cobrint-se en el moment de començar el sermó, dins de la Missa solemne. Però immediatament es descobrien.

Diumenge de Pasqua, assistència corporativa al pontifical amb el mateix vestuari i complements que els dies solemnes. Antigament no es distribuïa la comunió als fidels en les misses solemnes, només en la del Dijous Sant i la nit de Nadal. Quan ja s'havia fet costum la comunió dels fidels en totes les misses, el protocol municipal no s'havia actualitzat. Un diumenge de Pasqua un edil que tenia per costum combregar sempre que participava en la Missa, es va acostar a rebre la comunió, sortint del cos corporatiu. Aquesta desviació protocolària li valgué una seriosa reprimenda per part del cap de cerimonial de l'Ajuntament.

Després del pontifical i la benedicció papal acabava la intensa participació municipal en el cerimonial cate-dralici de la Setmana Santa.

La corporació tenia el privilegi d'ocupar lloc distingit en el presbiteri de la seu; en el cantó de l'evangeli. Era un detall que al mestre de cerimònies del capítol li costava admetre ja que obligava a col·locar el tron epis-copal en el cantó de l'epístola. Quedant així els edils en lloc més preferent que el prelat.

Quan encara les celebracions tenien com a marc el presbiteri, el Dijous Sant la benedicció dels olis i el rentament dels peus se celebraven en el centre de la nau, entre el cor i el presbiteri. Però els edils no es movien del seu lloc privilegiat i contemplaven aquelles llargues cerimònies des del darrere de les reixes, donant la impressió que estaven a la presó.

Les reformes conciliars originaren discrepàncies entre el capítol catedralici i els representants del municipi. Aquests es resistien a renunciar als seus seculars privilegis, i els capitulars exigien fidelitat a les normes conciliars.

Com a primera providència es col·locà un altar provisional als peus de la graderia del presbiteri i si la corpo-ració municipal volia assistir a les celebracions hauria de fer-ho des dels primers bancs destinats als fidels. La situació arribà a ser molt tensa; però els capitulars no varen cedir. Tanmateix, la corporació municipal continuà assistint a les celebracions tot i haver hagut de baixar uns graons en la seva posició.

Amb els canvis derivats de les eleccions de 1979 quedà el problema definitivament resolt. La corporació municipal renunciava definitivament als ancestrals privilegis i si els regidors volien assistir a les celebracions ho farien com la resta dels fidels.

PINBOS

SUPREM

Oficines: c/ del Prat, 23 - Apartat 33

Telèfon 972 84 01 00 (5 línies)

Telefax 972 84 23 57

17430 STA. COLOMA DE FARNERS (Girona)

Pere Quera

Joiers des de 1887

GIRONA - 17001

Argenteria, 22 - Tel. 972 20 46 90 - Fax 972 20 13 49

Argenteria, 28 - Tel. 972 20 27 65

Sant Antoni Maria Claret, 10 - Tel. 972 22 42 28

PALAMÓS - 17230

11 de Setembre, 36 - Tel. 972 31 48 13

FIGUERES - 17600

Lasauca, 1 - Tel. 972 51 15 45

AGUA MINERAL NATURAL

Font Selva

Sant Hilari Sacalm (Girona)

des de 1875

CASA PIJÀUME

*Tot tipus d'espardenyes,
sabates per a plantilles,
amples especials per a peus delicats.*

C'Amicus

Clarks
SPRINGERS

Rambla Llibertat, 9-13 - Tel. 972 20 82 01

Tel./Fax 972 20 08 29 - 17004 GIRONA

HEM CONVERTIT LA RELIGIÓ EN UN RECLAM TURÍSTIC?

Una de les novel·les que he rellegit més vegades és «El Mestre i Margarida» (Ed. Magrana). És ideal per aquests dies de Setmana Santa. La va escriure Mikhaïl Bulgàkov (1891-1940), un escriptor rus, esclafat, com tants altres, per la dictadura comunista. Els funcionaris comunistes li van fer la vida impossible. Li van censurar les seves obres de teatre i el van condemnar a l'ostracisme (aquesta novel·la va ser publicada pòstumament); però ell va riure molt, i encara fa riure moltíssim, retratant l'esperpèntica estupidesa del sistema. La novel·la, que fa petar de riure, narra la visita d'una colla de dimonis entremaliats i beneïts al Moscou comunista. La crítica a l'estalinisme que se'n desprèn és tremenda. No li cal defensar la llibertat ni denunciar la tirania. Bulgàkov en fa prou de confrontar de manera realista els rígids funcionaris estalinistes amb uns dimonis que no paren de fer bromes pesades. No tinc espai per resumir totes les línies argumentals de la novel·la, perquè em voldria centrar en un fil que, pensant en la Setmana Santa, m'interessa particularment. El protagonista de la novel·la és escriptor i està fent una novel·la històrica sobre un galileu, un tal Leixuà Ga-Notsri, que és jutjat, condemnat i crucificat pel governador romà Ponç Pilat. S'han fet moltes pel·lícules i novel·les sobre la figura de Jesucrist, però cap d'elles està tan plena d'autenticitat i alhora d'originalitat com aquest relat de la Passió. Tècnicament, la novel·la de Bulgàkov és com una mena de nina russa. Obres la nina i en trobes una altra a dins: el relat de l'últim dia de la vida de Jesucrist. Hi apareix Ponç Pilat (que té una migranya insuportable i tot el molesta: el sol de Galilea, les manies dels jueus i l'excèntrica personalitat d'aquest jueu que els altres volen eliminar). També hi surt Mateu, un recaptador d'impostos que, impressionat per la figura de Leixuà (Jesucrist), es dedica a seguir-lo a tot arreu amb l'obsessió d'escriure'n la biografia. I Judes, que acaba no pas penjant-se, com a l'Evangeli, sinó misteriosament assassinat.

El Ponç Pilat que descriu Bulgàkov és un home poderós i prou intel·ligent, però molt cansat del seu càrrec. No se li ha perdut res en aquest polsós i reescalfat racó de l'imperi i aspira només a treure's de sobre la migranya que no el deixa viure. Jesucrist, baldat per la tortura a què l'han sotmès els soldats de Pilat, té el detall d'apaivagar-li una mica el mal de cap. I aquest consol enlluerna el governador. Voldria salvar aquest fanàtic i convertir-lo en el seu metge. Pilat no pot entendre que aquest Jesucrist-Leixuà, tot i ser més fràgil que un gos apallissat, se'l miri amb tanta placidesa, amb aquesta rara, tossuda, dignitat. L'evangelista Mateu, en canvi,

sembla que s'hagi tornat boig. És brut com ell sol i segueix Jesucrist a tot arreu amb un pergami. Escriu el que ha sentit que Jesús deia, però també el que li dicta una veu que sent a dins. Mateu té deliris. Jesucrist és un tipus ingenu i delicat que es fia de tothom, excepte d'aquest beneït que el persegueix escrivint fantasies sobre la seva vida. El lector que coneix l'Evangeli frueix extraordinàriament d'aquesta reinterpretació de Bulgàkov. No hi ha res tan interessant i suggestiu com una mirada diferent i nova sobre allò que un ja coneix. Sobretot si es tracta de l'evangeli, una lectura que els creients fan, generalment, a trossets, quan són a missa i que els no creients recorden perfectament malgrat els anys que fa que no s'hi acosten.

Aprofitant els dies de lleure de la Setmana Santa i en comptes de tornar a veure les pel·lícules de sempre, la novel·la «El mestre i Margarida» de Bulgàkov ens farà riure i ens farà pensar. Però sobretot, ens ajudarà a recuperar, renovant-la amb curioses i suggestives aportacions, la memòria cultural del cristianisme. Quan parlo de recuperar la memòria cultural del cristianisme no em refereixo pas a la vivència religiosa (de la qual no em toca parlar a mi), sinó a una cosa prou diferent: al pòsit artístic, als valors ideològics i al llegat de mites, tradicions i costums que durant 2.000 anys, aproximadament, s'ha anat acumulant en aquest territori a partir del fet religiós. En aquests últims 40 anys, ha estat de moda girar l'esquena a tot aquest bagatge cultural. Últimament, en canvi, amb l'arribada dels nous immigrants procedents d'altres tradicions religioses, hi ha qui comença a parlar de civilitzacions enfrontades. Seria una mica ridícul dir que nosaltres, com a conjunt, ens diferenciem dels magribins o dels subsaharians per raons religioses. Ells la porten la religió, sí, i ben forta, però nosaltres, en general, ja l'hem perduda. Els enfrontaments, si n'hi hagués (i hem d'esperar, ferventment que no), serien d'un altre ordre: econòmic o polític. Ara bé: la presència entre nosaltres de nous ciutadans que s'afirmen a partir de la seva identitat religiosa, ens posa, a nosaltres, davant del mirall de la nostra identitat. Què n'hem fet de la tradició cristiana? No l'hem abandonada massa de pressa? No l'hem cremada amb massa frivolitat?

Aquests dies de Setmana Santa, molts gironins reviuran els episodis evangèlics. Una minoria ho farà en els actes religiosos de les esglésies; i una majoria de curiosos ho farà a les processons, que, en els últims anys, han tingut un reviscolament notable. En les processons d'avui dia, tanmateix, s'hi barregen molts factors, alguns dels quals ja no tenen res a veure amb la religió. A les processons d'avui s'hi barregen la tradició, la festa, la religiositat, sí, però també la nova cultura de l'oci i el reclam turístic. Tot indica que el pintoresc en serà el component dominant en un futur no gaire llunyà. És per això que he parlat de la necessitat que té la nostra societat de reflexionar una mica sobre la tradició religiosa que hem heretat. Abans que el futur ens sorprengui, no estaria malament que ens plantegéssim, fora de les esglésies, a la societat civil, si ja ens està bé convertir la tradició religiosa en un pur reclam turístic; o si dels valors que aquesta tradició ens ha regalat en volem fer alguna cosa més.

HE CONEGUT UN ÀNGEL

Un dels misteris que destaca més per la seva singular bellesa en la Setmana Santa de Girona, és el del Sant Sepulcre. L'obra, realitzada en els tallers de'n Claudi Rius a Barcelona, seguint el projecte de l'arquitecte gironí i membre de la Confraria del Sant Sepulcre, Sr. Joaquim M. Masramon de Ventós, estrenat l'any 1948. El conjunt representa un grup d'àngels que porten sobre els muscles el cos de Jesucrist camí de la sepultura. Sempre he sentit una especial fascinació per la natural bellesa i la plasticitat de cadascun dels àngels que formen la representació.

Un Divendres Sant al matí, a la plaça de la Catedral, mentre els confreres s'afanyaven per engalanar els passos per a la processó del Sant Enterrament, jo contemplava el pas acabat de restaurar i comentant en veu alta la meva admiració pels àngels, concretament pel que amb el dit fa un gest demanant silenci i respecte pel cos present de Jesucrist, una persona que hi havia al meu costat, em va presentar unes senyores que molt amablement com si m'endevinessin el pensament varen dir-me que aquell àngel existia a la vida real. La primera sensació va ser d'incredulitat i escepticisme, semblo una mica gran per creure segons quines coses. Ràpidament m'ho van aclarir – la meva cosina va servir de model-. A la conversa posterior, va sorgir la possibilitat de conèixer la model en una de les seves visites a la ciutat, perquè resideix a Barcelona.

Va ser a la gran festa de la primavera gironina, pel mes de maig, quan el barri vell és un esclat de flors i olors, un cant a la llum i a la vida, i una multitud vinguda d'arreu de Catalunya passeja i contempla la màgia del call, dels patis, dels carrers, la seu,... A mitja tarda en un magnífic casalot del carrer de la Força, en ple cor del barri vell, es va produir la trobada. Davant meu, una senyora de mirada dolça i serena, amb aquell punt d'escepti-

cisme que donen els anys viscuts i les experiències acumulades, però que brillen i s'il·luminen quan els records omplen l'estança. Un rostre amb les faccions d'una bellesa que el pas dels anys vol marcir, però que encara conserva la frescor i el vigor d'aquella jove plena d'il·lusions que un dia va ésser. És la senyora Anna M. Reig Boschmonar, gironina de soca-rel.

La Sra. Anna M. va néixer a Girona. De petita va anar al col·legi de les escolàpies. Començà a treballar com a administrativa a la Diputació de Girona, era a mitjans dels anys quaranta. Estava a les ordres del Sr. Joaquim M. Masramon arquitecte de la corporació provincial i com hem dit, membre de la Confraria del Sant Sepulcre. En aquells dies el Sr. Masramon estava treballant en l'esboç del pas, i recorda la Sra. Anna M. que li va demanar una foto, però sense explicar-li exactament el motiu. L'any 1948 quan es va estrenar el pas, algú va adonar-se'n i va anar corrent a dir-li que un dels àngels del pas reproduïa la seva cara. Després de la sorpresa i l'alegria inicial, va embargar-la una intensa emoció en veure's retratada en l'àngel.

L'any 1950 va contraure matrimoni, i va deixar la nostra ciutat per anar a viure a Barcelona, ciutat on encara resideix. Però malgrat la distància sempre ha exercit de gironina, i em consta que així que les seves obligacions li permeten s'escapa cap a Girona, on es troba per fer tertúlia amb les seves amigues i familiars.

Cada any, si pot, ve a veure la processó del Sant Enterrament. Al cap dels anys, ja no sent cap sorpresa en veure el pas, però la seva contemplació li desperta encara una profunda emoció, gairebé la mateixa que l'embargava el primer dia. Enmig de tanta gent, sent una íntima i anònima satisfacció, la de qui acompanya Nostre Senyor Jesucrist cap el sepulcre, que no serà altra cosa que el camí cap a la Pasqua, Jesucrist victoriós ressuscitarà d'entre els morts. Però sense dir res a ningú, mira al seu voltant amb una mirada d'orgull mal dissimulat i guarda el seu secret.

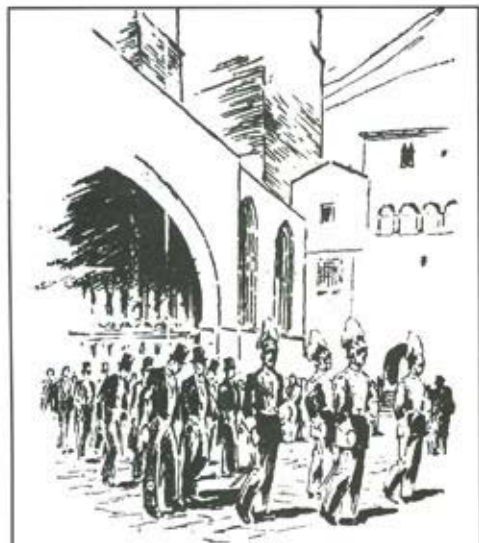
Quan la tarda minvava, i la seva llum suau planava sobre la pau d'aquella sala plena d'història, vaig acomiadar-me de la Sra. Anna M. En tornar a sortir al carrer de la Força on la vida seguia normalment, el brujit de la gent em va tornar a la realitat. No sé si havia estat un somni o una realitat, però havia conegut un àngel.

LES PROCESSIONS D'ABANS I LA D'ARA

Per primera vegada des de la seva instauració posterior a la Guerra Civil, i a causa de les obres de reurbanització de la plaça del Vi, la processó del Divendres Sant no passarà enguany per davant de la Casa de la Ciutat, seu de l'Ajuntament de Girona. Des del seu balcó, durant molts anys, les autoritats havien contemplat les evolucions dels manaies i la desfilada dels passos abans d'incorporar-se a la presidència de la comitiva. Amb el temps aquell ritual ja s'havia perdut, però aquest any, si encara fos vigent, resultaria materialment impossible.

L'Excm. Ajuntament després de la seva hora de l'adoració, el diumenge de Rams, a les Quaranta Hores.

El fet d'aquest canvi forçat d'itinerari convida a evocar la llarga etapa de nacional-catolicisme en què la política i la religió van mantenir oficialment una estreta convivència. En aquells anys, no massa llunyans però difícilment imaginables per als qui no els van viure, la confusió entre els dos móns era profunda i permanent. Les autoritats militars i civils ocupaven els primers bancs a les misses i a les cerimònies litúrgiques, i els bisbes i rectors acudien, com una autoritat més, a les festes i commemoracions oficials. Els regidors de l'Ajuntament de Girona entraven a la catedral pel mig del cor dels canonges, s'asseien al presbiteri al costat dels oficiants i tenien el privilegi de cobrir-se el cap amb el barret de copa a l'hora del sermó. El bisbe, al seu torn, era rebut per la banda militar als acords de la Marcha de Infantes quan arribava al lloc de les recepcions oficials. El Cap de l'Estat entrava als temples sota el mateix tàlem que el Santíssim, i quan el Santíssim en sortia era saludat amb l'Himno Nacional.

Era, doncs, totalment inevitable que aquests dos móns tan ben avinguts es barreguessin en les celebracions de la Setmana Santa i,

singularment, en la nova processó que, per disposició eclesiàstica, havia unificat les dues que sortien abans de la República i de la guerra. Algunes confraries van néixer en el si dels sindicats verticals i obligatoris; alguns passos desfilaven flanquejats per piquets de la Guàrdia Civil amb fusell i baioneta calada; la música dominant era la de les bandes de tambors i cornetes i la comitiva era tancada per les fileres d'autoritats i per l'escamot de tropa del regiment de torn. Els militars hi acudien carregats de medalles; els regidors, amb esmòquing; els diputats, amb frac; els jerarques del Règim, amb casaca blanca; els canonges, amb pitreta d'ermini; el bisbe, amb una llarga cua morada sostinguda per un patge, seguit de dos patges més que duïen un coixí de vellut vermell.

ELS HERMANOS MAYORES

A partir de 1956, aquest clima va fer possible que s'importés d'altres latituds peninsulars una figura totalment exòtica a la ciutat: la del Hermano Mayor de la Junta de Cofradías. Es tractava de vincular a la processó una personalitat política del Règim, del rang més alt possible, i afalagar-la amb recepcions i homenatges que culminaven en la presència destacada, a cara descoberta, en un lloc d'honor de la processó. S'esperava que, en justa correspondència, la personalitat escollida afavorís, en el seu àmbit de competència o d'influència, els interessos generals i econòmics de la ciutat, ja fos en matèria de monuments o d'escoles, de carreteres o de mitjans de transport. Si aquestes expectatives es complien és una qüestió que seria molt difícil d'escatir. En tot cas, la sola llista dels successius Hermanos Mayores revela perfectament, sense necessitat de comentaris, el sentit que es volia donar a aquells nomenaments. L'any 1953 ho va ser Joaquín Ruiz-Giménez, ministre d'Educació Nacional. El 1957, Luis Rodríguez de Miguel, subsecretari del ministeri de Governació. El 1958, el tinent general Manuel Baturone Colombo, capità general de la V Regió Militar. El 1959, el tinent general Camilo Alonso Vega, ministre de Governació. El 1960, l'almirall Luis Carrero Blanco, ministre subsecretari de la Presidència del Govern. El 1961, Luis Coronel de Palma, director general de les Caixes d'Estalvi. El 1962, Vicente Mortes Alfonso, director general d'Arquitectura. El 1964, Juan Sánchez-Cortés Dávila, subsecretari del ministeri d'Hisenda. El 1965, el tinent general Camilo Menéndez Tolosa, ministre de l'Exèrcit. El 1967, Miquel Mateu i Pla, ambaixador d'Espanya. El 1968, Santiago Udina Martorell, subsecretari del ministeri d'Obres Públiques i secretari del Plan de Desarrollo. El 1969, Eugenio López y López, director general d'Ensenyament Primari. El 1970, Víctor Hellín Sol, governador civil de Balears.

Un acte obligat de la presència d'aquests personatges a Girona era el protocol·lari lliurament de la Medalla de Hermano Mayor que solia fer-se a la Sala Capitular de la catedral, en presència del bisbe, dels canonges i dels membres de la Junta de Confraries, però també de tots els alts càrrecs civils i dels representants dels departaments ministerials i dels sindicats. La Medalla la concedia la Junta de Confraries, però sempre la

imposava l'Alcalde de la ciutat. Es pronunciaven els inevitables discursos i els homenatjats eren cridats a signar en el Llibre d'Honor de la Junta, en el qual es deixava constància per a la història d'aquell inexorable maridatge entre la política i la religió. Així, el general Baturone podia proclamar que la processó era "el mejor signo de religiosidad y patriotismo de la tres veces Inmortal Gerona", el general Alonso Vega podia evocar el dia en què va entrar a la ciutat al front "del Ejército Español que os reintegrarçá a la Patria", i el general Muñoz Grande podia afirmar solemnement: "Al regresar a Madrid, lo hago lleno de fe en el destino de mi Raza".

LA INFLEXIÓ I EL CANVI

Aquest exercici del vassallatge politico-religiós va durar fins el 1970, quan ja feia cinc anys que s'havia clausurat el Concili Vaticà II. La seva ventada renovadora encara no havia pogut remoure les estructures anquilosades, però les havia fet trontollar. Aquell any, a la mateixa hora de la processó oficial, un grup de creients celebrava una vetlla alternativa a l'església del Carme, amb una ampla participació de clergues i seglars. Era el primer signe de contestació; a partir d'aquell fet, la processó va sofrir diverses crisis i algú va pensar seriosament a suprimir-la: s'havia fet evident que l'antic motlle s'havia de trencar. La imparable renovació conciliar i l'agonia i mort de la dictadura van propiciar l'extinció definitiva del vell model i, després d'uns anys d'indecisió i de proves, el refluoriment i el relançament de la processó tal com és ara: una manifestació popular que tant pot ser ben vista amb els ulls de la fe com amb els de la tradició.

Ara, a la desfilada del Divendres Sant, ja no s'hi veuen ni capes ni espases, ni s'hi escolten músiques exòtiques, ni s'hi exhibeixen altres vestimentes que les creades pel poble al llarg d'un procés secular: els uniformes rutilants dels manaies i les austeres vestes dels confreres encaputxats. Enmig d'una massa de nous espectadors, devots o simplement encuriosits, coneixedors del seu contingut o aliens al seu significat, la processó avança deslliurada de compromisos, fidel només a l'esperit dels seus antecedents més remots. Tots els que hi participen saben perquè hi van; cadascú sap què hi aporta, què hi busca o què n'espera. En la influència d'aquest riu humà s'hi fonen tota mena de creences i sentiments, conviccions i emocions, records i esperances. En aquesta aigua mansa que inunda per una nit els carrers de la ciutat s'hi dilueixen les impureses acumulades pel temps i s'hi destil·len algunes de les millors essències de l'ànima col·lectiva.

Armeria-esports
“GIRONA”
 c/ Santa Clara, 46 - Tel. 972 20 29 42 - GIRONA

ENCO
 Aplicacions d'Enginyeria i Control

Travessia Canades, 2, 5è 1a
 Tel. 972 22 06 88
 Fax 972 41 17 76

INSTAL·LACIONS
VIPLA S.L.

ELECTRICITAT	Josep Pla
AIGUA	Tel. 972 17 19 74
GAS	Àngel Vila
CALEFACCIÓ	Tel. 972 42 83 74

Ctra. Mas Prat, s/n - **SANT GREGORI** (Girona)

SETMANA SANTA I TURISME

Una vegada més en la història hi ha persones que estan interessades en què la religió separi la humanitat. El món està travessant un moment en què des del fonamentalisme religiós es justifica la violència terrorista o la persecució del mal en nom de Déu. Fins i tot, acadèmics i estudiosos ens diuen que hi ha un conflicte entre religions. Sovint, des dels mitjans de comunicació se'ns presenten les manifestacions religioses dels altres com a pràctiques extravagants. Agenollar-se mirant cap a l'Est, menjar determinat tipus de carn un determinat dia a l'any, o peregrinar a certa ciutat sembla una estupidesa o un

arcaisme. Tanmateix, trobem natural l'eucaristia, l'abstinència els divendres de Quaresma o la Processó de Setmana Santa.

La Setmana Santa és un bon moment per reflexionar sobre aquests fets. Per acceptar i mirar d'entendre les diferències, per dialogar entre uns i altres. Una bona manera de fer-ho és presentant les nostres manifestacions religioses, culturals i tradicionals als demés. Invitar als de fora a què participin en les nostres tradicions és una forma de donar-nos a conèixer, de presentar-nos per dialogar. Per això, crec que promoure la Processó del Divendres Sant entre els turistes és un fet de comunicació. Aquí no només hi ha sol i platja, hi ha un poble amb unes tradicions. Invitem als turistes a què ens coneguin i ens entenguin. Girona a més del seu patrimoni històric té uns ciutadans que expressen les seves tradicions a través de determinades manifestacions: la Processó n'és una d'elles.

TOMÀS SOBREQÜÉS i CALLICÓ

Tinent d'Alcalde - Regidor de l'Àrea de
Promoció Econòmica i Noves Tecnologies

REPRODUCCIÓ DELS NOSTRES CARTELLS

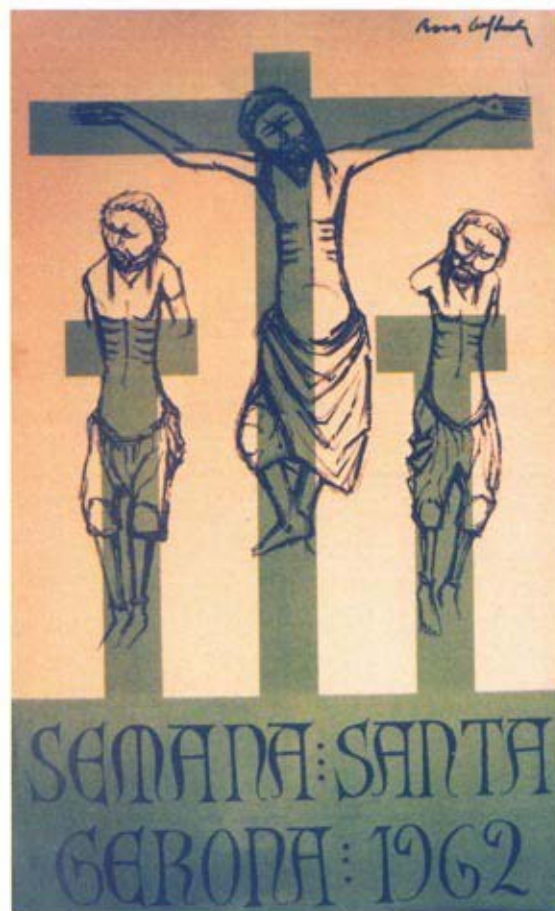
ANYS: 1959 - 1960 - 1961 - 1962

semana:santa:1959
GERONA

**SEGUINT LA INICIATIVA DELS DARRERS ANYS,
LA JUNTA DE CONFRARIES
US OFEREIX LA REPRODUCCIÓ DELS
QUATRE CARTELLS SEGÜENTS**

LÀPIDES I MARBRES
RUSTEY, S.L.

TALLERS:

Mas Ramada, 9 - Tel. 972 22 26 06

Carme, 241 - Tel. 972 22 42 53

OFICINA:

Enderrocades, 12 - Tel. 972 20 42 14

Fax 972 22 67 33 - 17004 GIRONA

REGALS
ROURA

• CERERIA

• OBJECTES DE REGAL

• FLORS SEQUES

c/ Ciutadans, 22 - Tel. 972 20 33 19
17004 GIRONA

Joieria Relotgeria

Brasi

Àngel Guimerà, 95 - Tel. 972 23 34 57
17190 SALT (Girona)

*bonsai
futons
moble oriental*

c/ RAMON TURRO, 17
TEL. 972 20 07 95
17001 GIRONA

**J
A
P**

COMPRAVENDA DE MOBLES
I TOTA MENA
D'OBJECTES ANTICS

Mercaders, 6 - Tel. 972 21 34 94
17004 GIRONA

OPEL

Àngel Blanch, s.a.

Ctra. Nacional II, km 710,5
FORNELLS DE LA SELVA (Girona)
Tel. 972 47 60 28

- TABAC
- ART. FUMADOR
- REGALS
- PAPERERIA
- FOTOGRAFIA
- REVELATS
- REVISTES

Ciutadans, 10
Telèfon 972 20 64 92
17004 GIRONA

RESTAURANT
CAFETERIA

Garbí

Pompeu Fabra, 13 - Tel. 972 20 30 36
17002 GIRONA

GALERIA D'ART
EL MOLÍ

BELLES ARTS
CERÀMICA I EINES
PINTURES
MATERIAL D'ART
MARCS D'ENCÀRREC
MANUALITATS

Sta. Clara, 15-17 - Tel. 972 20 36 34 - 17001 GIRONA
St. Agustí, 38 - Tel. 972 20 55 11 - 17003 GIRONA

PASSIÓ PER LA SETMANA SANTA

Els dies 7, 8 i 9 de març es portà a terme el primer Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya a la ciutat de Tarragona. La trobada fou un èxit, tant per la nombrosa assistència d'associacions, germandats i confraries, com per les ponències i els grups de treball realitzats. La col·laboració institucional anà a càrrec del Consell Comarcal, de la Generalitat de Catalunya, de la Diputació, de l'Ajuntament i de l'Arquebisbat. Nombroses empreses privades i entitats bancàries col·laboraren en el finançament de les despeses que requereix aquest tipus d'activitat. Amb tot, l'Agrupació d'Associacions de la Setmana Santa de Tarragona aconseguí equilibrar una excel·lent organització amb una acollida familiar. La ciutat de Girona també es féu present al Congrés per mitjà d'una representació de la Junta de Confraries. De Tarragona hem tornat amb la comesa d'organitzar a casa nostra el segon congrés. Girona pren el relleu per a la segona edició i això suposa una mostra de confiança per part de les associacions convocants, també és una responsabilitat que assumim amb molta il·lusió i amb ganes

de treballar. En un altre ordre de coses, el dia vint-i-cinc de novembre el plenari de la Junta de Confraries aprovà el naixement del Centre d'Estudis i Documentació de la Setmana Santa (CEiDSS). Aquest nou ens, amb seu a l'Església dels Dolors, té per objectius l'estudi i creació de patrimoni documental i cultural que afecta a les esmentades associacions. Els responsables del CEiDSS han realitzat contactes amb les administracions públiques com són l'Ajuntament, la Diputació i la Generalitat que ja han mostrat el seu recolzament, així mateix la Universitat ha mostrat el seu afecte vers el nou òrgan. Tant la preparació del segon Congrés com l'activitat que pugui dur a terme el CEiDSS han d'unir encara més les confraries en un entusiasme comú. Un cop més es demostra que tant les confraries com els moviments en general, no són una realitat només de passat, sinó que tenen una important i viva projecció de futur capaç d'unir cristianament les persones en uns interessos comuns i en tot el que afecta a l'associacionisme i a la Setmana Santa.

MASE, SEMPRE ET RECORDAREM

MARIA JOSEP CAYUELA LÓPEZ

Presidenta de la Confraria de la Mare de Déu dels Dolors
Vicepresidenta de la Junta de Confraries de Setmana Santa

Aquesta Setmana Santa la Mase no estarà amb nosaltres. El dolor i la tristesa que sentim fa que se'ns faci molt difícil explicar tot el que ha significat per a la Confraria dels Dolors, per a la Junta de Confraries, per a la Setmana Santa i per a Girona. La Mase era una gironina de cap a peus, portava Girona al cor i va treballar per ella amb totes les seves forces. Era una persona molt jove que professionalment, fruit del seu esforç, havia triomfat (advocada, professora de dret, assessora jurídica i cap de recursos humans de la Universitat de Girona).

Era sempre optimista i intentava treure de totes les situacions la part positiva. Tenia una gran capacitat de treball i de síntesi, i sobretot inspirava una gran confiança. Sempre estava disposada a treballar per tots els projectes i a ajudar a tothom. Transmetia jovialitat i alegria, fins i tot en els moments més difícils.

La Mase era presidenta de la Confraria dels Dolors i va dedicar-se en cos i ànima. Va donar a la Confraria una vitalitat que va contagiar a tots els confreres. Va dinamitzar la vida de la Confraria i va obrir-la a Girona. Destacar alguns dels èxits de la seva gestió és difícil, perquè són molts. Va iniciar el projecte, esperat per tothom, de la restauració dels quadres de l'església implicant a institucions, empreses i particulars i en poc temps vam poder veure el quadre de "La fugida a Egipte" completament acabat, va ser presentat al públic en un acte tan multitudinari com no es recordava als Dolors. Va fer reformes i canvis dintre de l'església perquè la gent la pogués visitar i estigués preparada per acollir l'Exposició dels Passos de Setmana Santa. Va fer recerca històrica de la Confraria, de l'església i dels quadres. Va obrir l'església tots els dimecres amb la celebració de missa. Va ser una peça fonamental del Secretariat de les Confraries dels Dolors de Catalunya, vinculades amb l'Ordre dels Servites, amb les que tenia una relació fraterna.

De petita ja sortia a la processó, involucrant la seva família, i amb els senyors Casadevall i de Puig va començar a col·laborar en les tasques de la Confraria. Encara recordem l'emoció que va sentir la primera vegada que va desfilar portant l'estendard de la Confraria.

La Mase també era vicepresidenta de la Junta de Confraries de Setmana Santa. A aquesta tasca va dedicar també una part important del seu temps aportant projectes i idees. Era realment la persona que representava el futur de la Junta. Va treballar per organitzar-la internament, va fer els estatuts i va intentar resoldre qualsevol problema intern que existís.

La Mase va ser la primera dona que va presidir una Confraria i també la primera dona vicepresidenta de la

La Mase, havia portat la bandera del Dolors.

Junta de Confraries. Com a anècdota la Mase reclamava que a la missa del Dijous Sant a la Catedral també li rentessin els peus, com als altres membres de la Junta de Confraries.

Els companys dels Dolors i de la Junta de Confraries es van convertir a la vegada en amics.

Aquest any, a les llàgrimes que travessen el rostre compungit de la Verge dels Dolors, a la que ella tan estimava, se li afegiran unes altres per a la Mase.

La Mase serà present a cada redoble de tambor, a cada tonada dels pifres, al retrunyir de les llances dels manaies contra les pedres dels carrers del Barri Vell, a cada melodia de les bandes de música, a cada flama dels ciris dels confreres, a les mirades de la Verge i de Jesucrist Crucificat. I si ens fixem bé, al recollir-se la processó a la Catedral, en el moment en què el Crist ha pujat a dalt de les escales i els manaies, els confreres i la gent que omple la plaça canta el Crec en un Déu, un colom, que cada any travessa el cel de la plaça, estarà acompanyat per un altre que serà l'ànima de la Mase.

ALARMES ANTIROBATORI

- SERVEI TÈCNIC 24 HORES
- MÀXIMA PROFESSIONALITAT
- [®] CENTRALCONTROL 24)
- CENTRAL PRIVADA D'ALARMES

**SEGURETAT
- FIABLE -**

EMPRESA HOMOLOGADA PER DGS NÚM. 996

Saragossa, 21 - Tels. 972 21 42 21 - 972 21 31 09
Fax 972 21 18 32 - 17003 GIRONA
www.distec.org

VIERNES

LLUM I SO

SONORITZACIÓ I
LLUMINOTÈCNIA PROFESSIONAL
SERVEI DE LLOGUER D'EQUIPS

c/ Carme, 123 - GIRONA

Tels. 972 20 30 43 - 972 20 21 99 - Fax 972 22 72 64

c/ Hortes, 10
17001 GIRONA
Telèfon 972 22 76 26

Agraïments:

**Als Srs. JOAQUIM ROSA i VICENÇ PIJAUME
pels seus anys al servei d'aquesta institució.**

**La Junta vol agrair la col·laboració de tota la gent que ha fet possible
poder editar el llibre de la Processó del Sant Enterrament 2003.**

Des d'aquí convidem i animem a tothom a participar-hi.

Ben cordialment,

LA JUNTA DE CONFRARIES DE GIRONA

AGRAÏMENT

És ben cert que no té cap finalitat fer lloances, quan una persona ja no forma part d'un grup de treball, en el que amb el seu esforç ha ajudat a realitzar quelcom, però també És cert que no té sentit, si no es fa un recordatori de la seva presència, almenys per agrair la seva ajuda per la tasca feta. És per això que l'actual Junta de Confraries vulgui donar aquest suport d'agraïment al senyor VICENÇ PIJAUME I JUANOLA; persona vinculada i representativa de la Confraria del Silenci i per tant membre de la mateixa fins avui, que per motius personals i voluntaris ha demanat la seva substitució de la Junta de Confraries. La seva història dins la Junta ha estat sempre l'exemple de les seves profundes creences cristianes i tot allò que representa la Setmana Santa, tant per mantenir la subsistència espiritual de la seva Confraria, suspesa de tota activitat des de l'any 1973 fins al 1990 i que gràcies al seu esforç, assoleix reactivar-la, com a la vegada donar l'ajut necessari als membres de l'esmentada Junta de Confraries, en totes i cada una de les necessitats que any rere any s'han hagut de guanyar, perquè la Setmana Santa de Girona, hagi pogut continuar demostrant el seu sentiment cristià. Per això a aquest volgut amic i confrare, van dirigides aquestes ratlles d'agraïment.

És ben cert que no té cap finalitat fer lloances, quan una persona ja no forma part d'un grup de treball, en el que amb el seu esforç ha ajudat a realitzar quelcom, però també És cert que no té sentit, si no es fa un recordatori de la seva presència, almenys per agrair la seva ajuda per la tasca feta. És per això que l'actual Junta de Confraries vulgui donar aquest suport d'agraïment al senyor VICENÇ PIJAUME I JUANOLA; persona vinculada i representativa de la Confraria del Silenci i per tant membre de la mateixa fins avui, que per motius personals i voluntaris ha demanat la seva substitució de la Junta de Confraries. La seva història dins la Junta ha estat sempre l'exemple de les seves pro-

MUNTADA
ADVOCATS

JOAN Bta. MUNTADA i BATLLE
Advocat

Agent de la Propietat Immobiliària - Administrador de Finques

JOAN Bta. MUNTADA i ARTILES
Advocat

Agent de la Propietat Immobiliària - Gestor Administratiu

RAMON MUNTADA i ARTILES
Advocat

c/ Nou, 27, pral. - Tel. 972 20 04 34 - 972 20 08 87 - Fax 972 41 18 01
e-mail: muntada@bbvnet.com - 17001 GIRONA

COMAS

JOIERIA - RELLOTGERIA

Av. Sant Francesc, 14 - Tel. 972 21 85 27 - 17001 GIRONA
c/ Pare Lluís Rodes, 19 - Tel. 972 84 07 17
17430 SANTA COLOMA DE FARNERS

IMPREMTA PAGÈS

c/ de Can Planas - Paratge Ca l'Aulet, s/n - 17160 ANGLÈS (Girona)
Telèfon 972 42 01 07 (4 línies) - Fax 972 42 22 67
pages@impremtapages.com - adm@impremtapages.com

Hotel Carlemany

- El Restaurant El Pati Verd li ofereix cuina de temporada en un entorn especial

Plaça Miquel Santaló
17002 Girona
Tel. 972 21 12 12
www.carlemany.es

KARLA

D E C O R A C I Ó

KARLA DECORACIÓ
C/. Ballesteries, 22 - 17004 GIRONA
Tel. 972 20 59 14 - Fax 972 20 79 02

JUNTA DE CONFRARIES

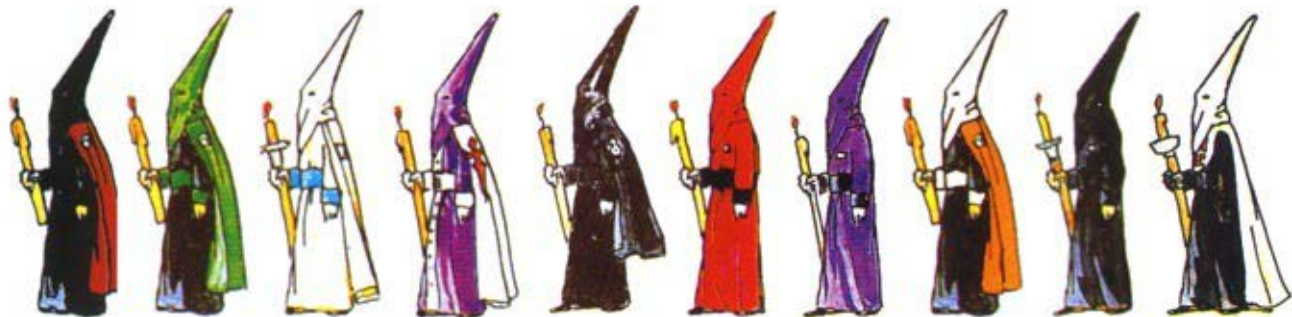
- GIRONA -

Pins de les Vestes de les Confraries

REALITZATS EN ANYS ANTERIORS

Confrare de Jesús i els Nens
Confrare de Sant Honorat
Confrare de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic
Confrare del Silenci
Confrare de la Santa Faç
Confrare de la Passió
Confrare de la Puríssima Sang de NSJ
Confrare del Davallament
Confrare dels Dolors
Guàrdia Noble de la Confraria del Sant Sepulcre
Confrare del Sant Sepulcre
Confrare de la Passió i Mort

**NOUS
D'AQUEST
ANY:**

- Porrer
- Creu Processional

Tenen un preu de
2,40 Euros,
que es destinen a
subvencionar els actes
que s'organitzen.
Es poden trobar
mitjançant les confraries
o bé durant l'exposició
a l'església dels Dolors.
Moltes gràcies!!

